Vlaamsche Tooneelverzameling. - G., J. & E. Janssens, Antwerpen.

21e Reeks. 8.
GEMENGDE ROLLEN.
Nr 248.

JAN BRUIJLANTS, Jz.

De Gevolgen eener Ontvluchting

Geprimeerd blijspel in vier bedrijven.

1904

Men schrijft in voor eene reeks van 12 tooneelwerken. Inschrijvingsprijs fr. 7.50, op voorhand te betalen. * * * *

Fr. 2.00

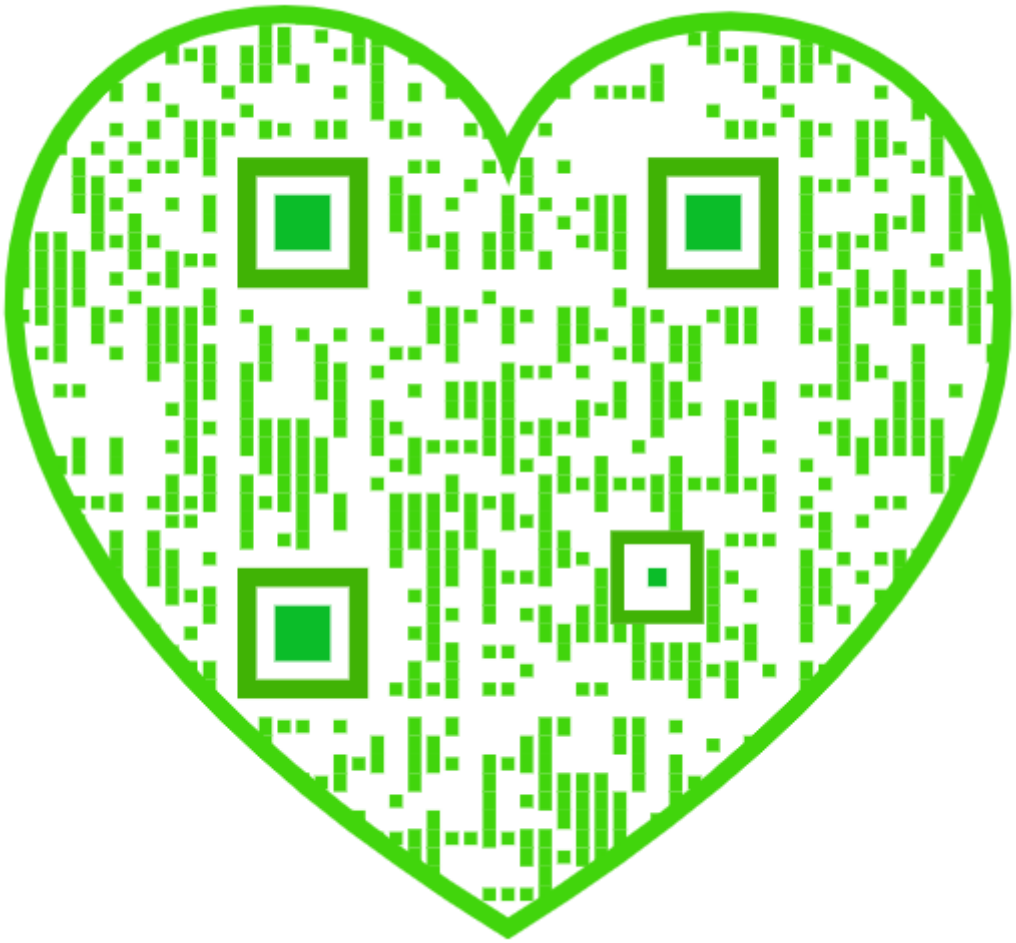

DE GEVOLGEN EENER ONTVLUCHTING.

Eigendom der Uitgevers.

VERKLEINING ONZER AFFICHEPLAAT (Groot : 50 op 66 cm). Met 15 exemplaren, 40 centiemen per stuk ; 25 ex., 35 Cmen ; 35 ex., 30 Cmen ; 50 ex., 25 Cmen ; 100 ex., 20 Cmen ; 200 en meer ex., 15 Cmen per stuk.

DE GEVOLGEN EENER ONTVLUCHTING

Geprimeerde klucht in vier bedrijven

DOOR

JAN BRUIJLANTS, J.z.

1904
ANTWERPEN, G., J. & E. JANSSENS, BOEKDRUKKERS.
Firma : L. JANSSENS' ZONEN.

PERSONEN :

JAN BOTS, fabricant.
AMELIA, zijne vrouw.
MINA, hunne dochter.
HENDRIK ROSMEER, apotheker.
EMANUEL, zijn zoon.
KAVARDAK, gepensionneerd kolonel.
IRMA DE COLOGNE, danseres.
BLOEM, toonkunstenaar.
MARY TROLLEY, Amerikaansche touriste.
PAUL, DOOR, } hotelbedienden.
MANGEL, officier der geheime politie.
Eene engelsche familie, een officier, een dokter.

Handeling op onze dagen.

De Gevolgen eener Ontvluchting

Geprimeerde klucht in vier bedrijven.

EERSTE BEDRIJF

Het tooneel verbeeldt eene zaal in het hotel eener badstad. Op den achtergrond drie deuropeningen, welke toegang verleenen tot een terras, dat op het strand uitgeeft. In de zaal : deur links en deur rechts ; langs weerskanten een paar tafels en de noodige stoelen. Tegen de wanden fluweelen zitbanken. In het midden van het tooneel eene fluweelen rotonde.

Bij het opgaan der gordijn zit Bots op de rotonde en leest een dagblad. Bloem komt op, middenopening achtergrond en gaat langzaam naar de voorste tafel links.

Eerste Tooneel.

BOTS, BLOEM.

BLOEM, *slaat de maat met den vinger.* — Pom, pom, pom ! Boem ! Pom-poôm ! *(Bij de tafel links.)* Ta, ta ! Ta-ta ! Poôm ! *(Zinkt op eenen stoel en droogt het zweet van zijn gelaat.)* Neen, dat is het niet ! *(Slaat wanhopig met de vuist op de tafel. Bots kijkt naar hem op.)* O, gij zee, gij heimnisvolle zee, gij onvatbare zee !

BOTS, *heeft zijn dagblad neergelegd.* — Ja, 's morgens te koud, he ? Reeds zoo vroeg in de zee geweest, mijnheer ?

BLOEM, *neemt Bots met den blik op.*— In de zee ? Ik ga nooit in het water, mijnheer.

BOTS. — Ha ! Ik dacht het, omdat gij zoo vloektet op de zee !

BLOEM. — Ze wil er niet in. *(Wijst op zijn voorhoofd.)*

BOTS. -- De zee ?

BLOEM. — Als ik denk dat ze er vast inzit, is ze er weêr plotseling uit.

BOTS. — Gij spreekt toch van de zee ?

BLOEM.— Ja, de zee, die ik heel en al in me wil opnemen, met al hare bewegingen, al hare kleuren, al hare klanken, maar die mij telkens als eene wispelturige schoone ontsnapt.

BOTS, *ter zijde.* — Die kerel is gek ! *(Toegevend.)* Dat is te betreuren mijnheer.

BLOEM. — Het zal mij krankzinnig maken !

BOTS, *half luid.* — Dat zal niet moeielijk zijn. *(Luid.)* Maar, hoe zijt ge op het gedacht gekomen de zee *(wijst op zijn voorhoofd)* daarin te krijgen ?

BLOEM. — Omdat er in heel de natuur niets grootscher bestaat !

BOTS. — Zoudt ge er anders nog iets grooter willen in steken ?

BLOEM, *gram.* — Wilt ge spotten, mijnheer ? Dat gaat u niet af.

BOTS. — De hemel beware mij, mijnheer. Doe met de zee al wat ge verlangt, mij boezemt ze geen belangstelling in. Ik heb...

BLOEM, *invallende. Steekt de rechter hand in de hoogte.* — Zwijg ! Zwijg ! *(Haalt een notaboekje te voorschijn en schrijft.)*

(Bots haalt de schouders op en neemt zijn dagblad terug ter hand.)

Tweede Tooneel.

DE VORIGEN, MARY.

(Mary op, deur rechts. Groet Bots met eene lichte buiging en

blijft, voór de rotonde, Bloem in bewondering aanstaren. Bots kijkt haar verbaasd aan.)

BOTS. — Goeden morgen, mejuf...

MARY. — Stil ! Ssst !

(Bots blikt haar met wijdgeopend oogen aan.)

BLOEM. — Pom ! Pom-pom ! Boem ! Pom-poôm !

BOTS. — Hij krijgt het weer !

MARY. — Ssst !

BLOEM, *slaat zijn notaboekje woedend op de tafel.* — Het trekt op niets !

MARY, *nadert Bloem. Nijgt.* — Meester.

BLOEM, *recht. Buigt.* — Mejuffer Mary.

MARY. — Stoor ik u niet, meester ?

BLOEM.— Geenszins, mejuffer. Al wat ik neerschrijf deugt niet.

MARY. — Twijfel aan eigen verdiensten ziet men steeds bij de geniale kunstenaars.

BLOEM. — Het is geen twijfel. Ik weet wat het zou moeten zijn, maar ik kan het niet vatten.

BOTS, *tot Mary. Wijst op zijn voorhoofd.* — Ze wil er niet in !

(Bloem neemt met den blik Bots van het hoofd tot de voeten op.)

(Mary evenzoo.)

BOTS, *recht. Evenzoo.* — Beiden van Lotje getikt. *(Gaat op het terras.)*

BLOEM. — Ik ben van plan het op te geven...

MARY. — O neen, meester, dat moogt ge niet doen. Gij hebt het recht niet het kunstminnend gedeelte van het menschdom van een meesterstuk te berooven.

BLOEM. — Ik wilde zeggen : het op te geven voor eenigen tijd. De rust zal wellicht eene goede ingeefster zijn, de rust op het strand, met den blik op de eeuwig schoone watervlakte. O, ik bewonder de zee met al de krachten mijner kunstenaarsziel.

MARY. — Ik ook, meester, heb de zee zoo lief.

BLOEM. — Ik moet ze zien, ik moet ze zien ! — Mag ik u den arm bieden, mejuffer ?

MARY. — Te veel eer, meester. *(Beiden af achtergrond.)*

Derde Tooneel.

BOTS, PAUL.

(Paul op langs het terras. Bots wenkt hem. Beiden op achtergrond.)

BOTS. — Kom eens hier, gij.

PAUL. — V' là m' sieu !

BOTS. — In vertrouwen : is dat hier een hotel of een gekkenhuis ?

PAUL, *kijkt Bots oplettend aan. Ontstelt.* — Ja, mijnheer, ja.

BOTS. — Hoe, ja ? Ik vraag u of ze hier alleen badgasten toelaten, *(wijst op zijn voorhoofd)* bij wie ze er in moet ?

PAUL, *ontstelt meer en meer.*— Neen, mijnheer, neen. Hôtel des Russies, eerste klas, flinke bediening.

BOTS. — Wat zijn dat voor schepsels, die daareven hier uitgingen ?

PAUL, *die weinig aandacht geeft op Bots' woorden, maar hem doordringend blijft aankijken.* — Badgasten, mijnheer.

BOTS, *gram.* — Loop naar den duivel. Ik zie wel dat het geene zeekrabben zijn ! Is er iets bijzonders aan mij te zien ? Ge staart mij aan alsof ik een raar beest ware en ge antwoordt mij alsof ge uit de maan kwaamt gevallen ! 'k Geloof dat ze hier allemaal gek zijn ! Ze zullen mij hier niet lang houden. *(Rechts af, achtergrond, op 't oogenblik dat Door langs de deur rechts opkomt.)*

Vierde Tooneel.

PAUL, DOOR.

PAUL. — Hebt ge hem gezien ?

DOOR. — De mijnheer die daar uitgaat ?

PAUL. — Wanneer is die hier aangekomen ?

DOOR. — Gisternacht.

PAUL. — In den nacht. Dat kon niet anders.

DOOR. — Kent gij hem ?

PAUL. — Hij is het !

DOOR. — Wie ?

PAUL. — Hebt ge de dagbladen van gisteravond gelezen ?

DOOR. — Ja.

PAUL. — De moord op die oude vrouw te Brussel ?

DOOR. — Die ze gewurgd hebben en dan in hare slaapkamer opgehangen ?

PAUL. — En 't signalement van den kerel, die ze in den omtrek harer woning hebben zien rondzwerven ?

DOOR. — Ik herinner me 't niet.

PAUL, *neemt een dagblad van de tafel.* — Hier-zie. *(Leest.)* « Een lange magere kerel, met haviksneus, dunne lippen en leelijke grijze oogen. » Is hij het, ja of neen ?

DOOR. — Wie ?

PAUL. — De kerel die daar juist deze zaal verliet ?

DOOR, *lacht.* — Allez !

PAUL. — Hij spreekt met eene echte moordenaarsstem en kijkt gedurig van links naar rechts.

DOOR. — Ziet gij soms van onder naar boven ?

PAUL. — Hij heeft me brutaal toegesproken.

DOOR. — Zeg eens, als gij in al de badgasten met haviksneuzen, dunne lippen en grijze oogen, die u brutaal toespreken moordenaars gaat zien, dan zal het hier pleizant worden.

PAUL. — De familie looft eene premie uit van duizend frank, voor dengene die den dader zal aanwijzen.

DOOR. — Dat is geene reden om onze badgasten voor moordenaars te doen doorgaan !

PAUL. — Hij is het. Eene geheime stem fluistert me toe, dat hij het is.

DOOR.— Dan zal 't wel waar zijn ! Stel die dwaze gedachte

uit uw hoofd, jongen. Zeg, als ge de duizend frank vast hebt, dan geeft ge er eentje, he ?

PAUL. — Wie laatst lacht, best lacht.

DOOR. — Natuurlijk : die is zeker van zijn stuk.

Vijfde Tooneel.

DE VORIGEN, KAVARDAK.

(Kavardak, op achtergrond, een reiszak in de hand. Is zeer zenuwachtig. Paul wil hem van zijnen reiszak ontlasten.)

KAVARDAK. — Houd uwe handen thuis. — 't Boek der logeerders.

PAUL. — Goed, mijnheer. *(Rechts af.)*

(Kavardak wandelt heen en weer, na zijnen reiszak op eenen stoel geplaatst te hebben.)

DOOR, *beleefd.* — Zal het mijnheer believen iets te gebruiken ?

KAVARDAK, *kort.* — Neen !

DOOR. — Tot mijnheer zijnen dienst.

KAVARDAK, *even.* — Niet noodig !

PAUL, *rechts op, met het boek.* — Als 't u belieft, mijnheer.

KAVARDAK, *leest de namen.* — Ha ! Twee juffers. Eindelijk toch een hotel waar juffers alleen logeeren. *(Tot Paul.)* Neem mijn reiszak, 'k blijf hier.

PAUL. — Wil u het boek teekenen ?

KAVARDAK, *werpt hem het boek toe.*— Laat maar opteekenen : Kavardak, kolonel, Brussel.

PAUL. — Goed mijn kolonel. *(Rechts af, met reiszak en boek.)*

DOOR. — Zal mijnheer de kolonel...

KAVARDAK. — Voor den drommel, laat me met vrede ! *(Door wil rechts af.)* He ! Kelner !

DOOR. — Mijnheer.

KAVARDAR. — Cognac.

(Door, snel af, rechts.)

(Kavardak neemt plaats aan de tafel links.)

Zesde Tooneel.

KAVARDAK, BOTS, DOOR.

(Bots, rechts op, achtergrond. Groet Kavardak met den hoed. Kavardak evenzoo. Bots neemt plaats aan de tafel rechts, en kijkt Kavardak aan, die hem insgelijks nauwkeurig opneemt.)

DOOR, *plaatst het gevraagde vóor Kavardak.* — S'il vous plait. *(Blijft bij de middenopening, achtergrond en kijkt meestal naar buiten.)*

BOTS, *na eene korte poos.* — He, Kelner. *(Stil tot Door.)* Wie is dat ?

DOOR, *halfluid.* — Kolonel Kavardak, van Brussel. *(Terug op zijne vorige plaats.)*

BOTS. — Ha ! Hij boezemt me vertrouwen in. *(Korte poos.)* U komt ook zeebaden nemen, kolonel ?

KAVARDAK, *kijkt hem gram aan.* — Zeebaden ? Nooit.

BOTS, *halfluid.* — 't Is zonderling. Al de menschen, die hier naar de zee komen, nemen geene baden. Ik ook niet.

KAVARDAK. — U zegt ?

BOTS. — Ik zei, kolonel...

KAVARDAK. — U schijnt me te kennen. Ik herinner me niet...

BOTS, *recht. Bij Kavardak.* — Jan Bots, fabricant van soepen in doozen, van Antwerpen. U laat me toe ? *(Neemt plaats aan Kavardaks tafel.)* Kelner.

DOOR. — V'là m'sieu !

BOTS. — Gersten.

DOOR. — Dat hebben we niet. Bock, Munich, Pils ?

BOTS. — Munich. *(Door rechts af.)* U heeft wellicht reeds van mijne soepen gehoord, misschien wel geëten ? De Botssoepen in doozen ? *(Kavardak schudt neen met het hoofd. Door brengt het glas Munich.)* Goedkoop en pikfijn, zuiver vleeschnat. — Op uwe gezondheid, kolonel. — 'k Was vroeger verkensslachter, in 't groot, tot ik op het gedacht gekomen ben soep te fabriceeren, in doozen. Een zaakje dat goud op-

brengt. Maar, 't is waar ook, wat gaat u dat aan. — Ik ben eigenlijk ook niet naar de zee gekomen, om baden te nemen.

KAVARDAK, *verstrooid*. — Neen ?

BOTS, *vertrouwelijk*. — 't Is voor mijne dochter.

KAVARDAK. — Ha, mejuffer uwe dochter reist met u ?

BOTS. — Bijlange niet. Ze is er thuis uitgetrokken, eergisteravond.

KAVARDAK. — Zoo.

BOTS. — Zij heeft den zoon van mijnen vriend Rosmeer opgelicht.

KAVARDAK, *verbluft*. — He ? De zoon van uwen vriend heeft uwe dochter...

BOTS. — Neen, mijne dochter heeft den jongen heer Rosmer opgelicht. Ja, ja, zoo is het. Ja maar, ge kent mijne dochter niet. Drij en twintig jaar, sterker dan ik, eerste prijs van de *course des dames* in den velodrome.

KAVARDAK. — Eene interressante juffer.

BOTS. — Of ze ! Ze steekt zoo *(steekt den arm uit)* vijf en twintig kilos uit. Die zal wel baden nemen : ze zwemt als een paling ! En, ge kunt het gelooven of niet, die vrouwskerel is verliefd geworden op het lamlendigste jongmensch dat te Antwerpen de kasseien verslijt.

KAVARDAK. — Les goûts et les couleurs...

BOTS. — Ne se disputent pas. Dat zegt de dikke Louis aan de ronde tafel ook. — 't Jongmensch in kwestie is een koolknauwer.

KAVARDAK. — Wat is hij ?

BOTS. — Verschooning, kolonel, wij hebben hem thuis zoo gedoopt. Hij is een... ja... een vegetariër. Dat is al wat er op hem af te dingen is. Ge zult zeggen, bij het eerste zicht, dat zulks nog zoo erg niet kan zijn, dat hij wel een profijtelijke schoonzoon zou wezen. Ik zou hem zelfs in mijne fabriek kunnen gebruiken : hij heeft gestudeerd voor apotheker en hij kan dus soep fabriceeren, dat lijdt geen twijfel. Maar, van mijn standpunt gezien, is het er heel anders mede gesteld. De eenige dochter van Jan Bots, exverkensslachter, fabricant van soepen in doozen, kan toch

geen jongen huwen, die niets dan koolen, wortelen, rapen en spruiten knabbelt en voor geen geld ter wereld de soepen van zijn schoonvader zou eten ! Ge ziet van hier wat effect dat zou maken op mijne klanten.

KAVARDAK, *grimlacht.* — Inderdaad.

BOTS. — Mijne vrouw heeft dan ook met die liefde kort spel gemaakt. Maar, als mijne dochter iets in den kop heeft, dan is 't er niet meer uit te krijgen. Eergister, zooals ik de eer had het u te zeggen, is ze er van onder getrokken, na op heur nachttafeltje dezen brief gelegd te hebben. *(Gaat in den zak en neemt een briefje uit zijne portefeuille.)* Kort en goed. *(Leest.)* « Brave ouders, ik ga naar Londen, ik neem Mane « mede, en als we gehuwd zijn, dan komen we terug. Uwe u « liefhebbende dochter, Mina. Antwerpen, den 21n Juni 1902. » *(Spreekt.)* En dat is al.

KAVARDAK. — Eene meid met temperament.

BOTS. — Temperament, dat weet ik niet, maar vijf en twintig kilos *(steekt den arm uit)* als een pluimpje. Moeder de vrouw was natuurlijk als van de hand Gods geslagen en, onder ons, 't deed mij toch ook geen pleizier. Ge moet ze terughalen, zei mijne vrouw, eer ze te Londen is. Ik heb dat gedaan en, nu zit ik hier.

KAVARDAK. — Gij hebt haar gevonden ?

BOTS. — Gevonden ? Neen, geene kwestie van. Ik zoek.

KAVARDAK. — Gij weet dat ze naar hier vertrokken zijn ?

BOTS. — Ook niet, maar dat zou toch kunnen gebeuren. Ik moet zoeken op de plaatsen langs den weg naar Londen, en, onder ons, 'k wilde eens eene badstad zien. En, zoo heel alleen, verstaat ge ?

KAVARDAK. — Maar, als uwe dochter nu te Londen getrouwd is ?

BOTS. — Ik heb dat voorzien. Dan blijft ze natuurlijk getrouwd, maar dan zal ik, op mijn woord van verkensbeenhouwer mijnen schoonzoon dwingen Bots-soep in doozen te eten ! Daar mag hij staat op maken !

KAVARDAK. — Ge neemt het filosofisch op.

BOTS. — Ik moet wel. En slecht is het hier niet. Ik heb

er wel een paar menschen ontmoet, *(wijst op zijn voorhoofd)* waar ze niet in wil, maar 't ontbijt was lekker, en, onder ons, er loopen hier lieve beestjes rond.

KAVARDAK. — Beestjes ?

BOTS. — Ja. Er heeft er op den dijk een tegen me gepinkt... een engel in menschenkleeren, kolonel.

KAVARDAK.— Ha ! — Gij noemt dat beestjes ! Ik ben naar hier gekomen om zoo 'n beestje op te zoeken en het eene ranseling te geven ! Ik weet dat het beestje in deze stad is.

BOTS. — He ?

KAVARDAK. — Ze is te Brussel gaan loopen gelijk uwe dochter, zonder briefje achter te laten, zelfs mijne bankbriefjes niet.

BOTS, *lacht.* — He, he ! Scherweg ! *(Maakt de beweging van iets weg te nemen met de hand.)*

KAVARDAK. — Vindt ge dat zoo pleizant ? Ik niet !

BOTS. — Pleizant is het niet, maar om te weenen is het toch ook niet. Dat gaat zoo, wanneer oude vliegenpikkers zooals gij en ik...

KAVARDAK, *invallende.*— Mijnheer, ik houd er niet aan...

BOTS. — Ge zijt gij toch ook niet meer in uwen *belle-fleur*, kolonel.

KAVARDAK, *gram. Recht.* — Ik ben een man...

BOTS. — Ik twijfel er niet aan.

KAVARDAK. — ... die nog menig jong meisje het hoofd op hol brengt.

BOTS. — Zeg eens...

KAVARDAK. — En wie het tegendeel beweert...

BOTS. — Maar zij heeft u toch daar gelaten en de goudvinkjes medegenomen !

KAVARDAK. — Mijnheer, gij hebt den schijn mij te willen voor den aap houden !

BOTS. — Ik ? Allez-toe, zit neêr, we pakken er nog eentje. Kelner.

DOOR. — V'là m' sieu !

KAVARDAK.— Ge zijt een onbeschofterik ! *(Tot Door.)* Geen druppel meer !

BOTS, *recht.* — Zeg eens, mijnheer ! Wat geeft u het recht...

KAVARDAK. — Een gemeene kerel !

BOTS. — Maar hebt ge nu van uw leven ? Mijnheer...

KAVARDAK. — Een soepfabricant !

BOTS. — Dat is waar.

KAVARDAK. — En ik hoop de eer te hebben nooit meer in uw gezelschap te zullen komen. Bonjour ! *(Rechts af.)*

BOTS. — De complimenten thuis ! *(Tot Door.)* Hebt gijlie nu in uw heel hotel niets anders dan gekken ? Ik dacht eindelijk een ernstig mensch getroffen te hebben, en ze wil er *(wijst op zijn voorhoofd)* bij hem nog minder in dan bij de anderen ! Ge moet gij u hier amuseeren, jongen.

DOOR. — Dat wel, mijnheer.

Zevende Tooneel.

BOTS, IRMA DE COLOGNE, DOOR, *daarna* PAUL *en* MANGEL.

(Irma, links op achtergrond, in 't oogvallend gekleed. Nijgt voor Bots, die eene buiging maakt. Irma neemt plaats aan de tafel rechts en bladert in een paar illustraties.)

BOTS, *wenkt Door. Halfluid.* — Logeert dat dametje hier ?

DOOR. — Ja, mijnheer.

BOTS. — Hoe heet ze !

DOOR. — Wacht eens ?... *(Denkt na.)* Mejuffer de Cologne.

BOTS. — Wat een schoone naam. Eene knappe poes, he ? Is ze hier alleen ?

DOOR. — Ja, mijnheer.

BOTS.— Geef me nog een Munich. *(Door rechts af.)* Hm !... Mejuffer.

IRMA, *wendt het hoofd om.* — Mijnheer.

BOTS, *bedremmeld.* — Mejuffer — schoone platen, he ?

IRMA. — Kunt ge dat van ginder zien, mijnheer ?

BOTS. — Neen, maar ik heb ze daar straks reeds bekeken.

IRMA. — Deze fruitverkoopster vooral is prachtig, niet waar ?

DOOR, *plaatst het glas op de tafel links.* — S'il vous plaît.

BOTS, *is Irma genaderd en kijkt naar de plaat welke zij aanwijst.*— Dat is heel schoon, vooral die krieken in dat mandje : ge zoudt zeggen dat ze leven. He, Kelner !

DOOR. — V'là m'sieu !

BOTS. — Vraag eens aan mejuffer wat ze drinkt.

IRMA. — Mijnheer, u...

BOTS. — Dat zult ge nu toch niet weigeren ?

IRMA. — Ik ken u niet eens, mijnheer.

BOTS. — Wij zullen kennis maken, als ge mij die eer wilt aandoen. Bestel maar.

IRMA. — Limonade. *(Door rechts af.)*

BOTS.— Ik ben Jan Bots, fabricant van soepen in doozen, van Antwerpen. Voor mij zijt gij geene onbekende, mejuffer Eau de Cologne, maar, wat ge eigenlijk... *(Blijft steken.)*

IRMA. — Wat ik fabriceer, wil u zeggen ? Voor 't oogenblik rust ik uit.

BOTS. — Ik ook. Hoe zoo iets kan samenvallen.

IRMA. — In den winter fabriceer ik halve, heele en kruispassen.

BOTS, *gaapt heur aan.* — Dat ken ik niet.

IRMA. — In 't ballet.

BOTS, *even.* — Ook niet. *(Door brengt de limonade.)*

IRMA. — Op den schouwburg.

BOTS. — Ha, ja, 't ballet... Dansen ?... Zoo met een heele hoop lieve dingentjes, met gazenrokjes, die draaien en zwaaien met armen en beenen en hunne pikkels over hunnen kop uitslaan !... En kunt gij dat ook ? Wel, wel ! En, danst ge te Antwerpen ook ?

IRMA. — Ik ben er nog niet geëngageerd geweest.

BOTS. — Dat is braaf... *(Haalt zijn glas.)* Op uwe gezondheid.

IRMA, *drinkt.* — 't Is warm vandaag.

BOTS. — Pakt er nog eentje. He, Kelner !

DOOR. — V'là m'sieu.

IRMA. — O, neen, ik dank u.

BOTS. — Geef mij nog een Munich. *(Door rechts af.)*

IRMA. — Het is aangenaam aan de zee.

BOTS. — Dat geloof ik.

IRMA. — En men is hier zoo vrij.

BOTS. — Ik ken hier niemand.

IRMA. — Blijft u lang hier ?

BOTS. — Ik ?... Ja... Zoolang ik 't verkies.

IRMA. — Ik blijf 't gansche zomerseizoen. Ik zou wel eene villa willen huren. Het hotelleven gaat me niet.

BOTS. — Dat geloof ik. *(Door brengt de Munich. Bots heeft over Irma plaats genomen.)*

IRMA. — U heeft te Antwerpen uw gezin ?

BOTS. — Ik ?... Neen.

IRMA. — Ongehuwd ?

BOTS. — Ja. Gij natuurlijk ook.

IRMA. — Natuurlijk ?

BOTS. — Eene zoo knappe... danseres legt zich niet aan banden.

IRMA. — U verstaat het leven.

BOTS. — Ik ? Dat geloof ik. Als ze mij maar lieten doen.

IRMA. — U is dan toch niet heel en gansch vrij ?

BOTS. — Zoo bedoel ik het niet... Mijne zaken.

IRMA. — Houd u ook veel van baden ? Ik ben de gelukkigste der vrouwen, als ik in het zeewater zit.

BOTS. — Ja, ik houd er schrikkelijk veel van. — Ik heb nog nooit meer dorst geleden dan vandaag. Nog eene limonade voor u ? Toch niet ? Kelner !

DOOR. — V'là m'sieu !

BOTS. — Munich. *(Door haalt het gevraagde.)*

IRMA. — U is een bierdrinker ?

BOTS. — Neen, in 't geheel niet, want over dag drink ik nooit, en 's avonds twee, drij glazen gersten. Vandaag zou ik de zee uitdrinken.

DOOR. — S'il vous plait.

BOTS, *drinkt het glas tot op den bodem ledig.* — Dat heb ik weeral. *(Hij wordt min of meer dronken.)* Gij hebt hier ook weinig kennis ?

(Paul en Mangel op rechts, achtergrond. Paul wijst Bots aan. Mangel neemt plaats aan de tafel links, haalt een papier uit den zak en kijkt, zonder Bots het kan bemerken, dezen laatste nu en dan aan, om dan op het papier het signalement te vergelijken.)

IRMA. — Niemand.

BOTS. — Zoo moet het zijn. Onder ons, mejuffer, gij bevalt mij. 'k Heb dadelijk iets voor u over gehad, van af het eerste oogenblik, als ge daar op den zeedijk tegen me gepinkt hebt.

IRMA. — Ik, mijnheer ?... Ho !...

BOTS. — Neen, ik dacht het toch. *(Vertrouwelijk.)* Zeg, zoudt ge nu niet eens tegen me willen pinken ?

(Paul wenkt Door. Beiden op het terras, tegen de middenopening. Spreken fluisterend.)

IRMA. — Als u dat aangenaam kan zijn. *(Zet een oogje tegen hem.)*

BOTS. — Wat duivelsoogjes !...

IRMA, *recht.* — Neem het mij niet kwalijk, mijnheer, maar de tijd is daar om mijn dagelijksch bad te nemen.

BOTS. — Voor mij ook. Dan gaan we samen de zee in.

IRMA. — Inderdaad.

BOTS. — En er samen naar toe — als ge er niets tegen hebt.

IRMA. — Niets.

BOTS, *rechts.* — A la mer comme à la mer, zegt dikke Louis aan de ronde tafel.

IRMA, *neemt Bots' arm.* — U permitteert toch ?

BOTS.— Of ik permitteer ? Mijne twee armen. *(Gaan gearmd af, middenopening achtergrond.)* Ik permitteer alles, wanneer ik aan de zee woon.

MANGEL, *recht. Tot Paul.* — Ik houd hem in 't oog. *(Volgt Bols.)*

Achtste Tooneel.

PAUL, DOOR.

PAUL. — Eer het avond is hebben ze hem.

DOOR. — Ik geloof dat ge iets schoons uitsteekt.

PAUL. — Laat dat gaan, jongen. Die officier van politie is een fijne vos.

DOOR. — En als hij de moordenaar nu niet is ?

PAUL. — Hij is het. *(Beiden rechts af.)*

Negende Tooneel.

MINA, MANE.

(Mina links op, Mane achter haar. Zij neemt plaats op de rotonde ; Mane blijft voór haar staan.)

MINA. — Aan alles komt een einde, zelfs aan het geduld van eene vrouw.

MANE. — Maar...

MINA. — Er is geen maar ! Ik heb het u gezegd en 't blijft gezegd : ik vertrek dezen namiddag terug naar huis.

MANE. — Ik...

MINA. — Hebt gij het mij beloofd, als we gevlucht zijn, ja of neen ? *(Mane knikt ja.)* Waarom doet gij het dan niet ?

MANE. — Het...

MINA. — Geen uitleggingen. Wilt gij het doen : neen of ja ?

MANE. — Maar...

MINA. — Zie, gij zoudt iemand razend maken ! Ik ken u nu reeds twee jaar, en nog nooit heb ik u beslist ja of neen

hooren zeggen. Ge hebt voor geene twee centen wilskracht in heel uw groot lichaam.

MANE. — Ik...

MINA. — Ik sta tegen mijne ouders op, ik verlaat het vaderlijke huis, gij neemt mij mede waar ge wilt, ik volg u als een kind, en, als ik u dan vraag uwe belofte te volbrengen, dan wilt ge mij niet eens die kleine voldoening schenken.

MANE. — Mina, ge...

MINA. — Koppig als een ezel, dat zijt ge ! Maar, 't is uit tusschen ons.

MANE. — Maar...

MINA. — Zult ge vleesch eten ?

MANE. — Ik kan toch...

MINA. — Zult ge vleesch eten, vraag ik u ?

MANE. — Ik kan niet.

MINA, *rechts.* — 't Is goed. Het was dan maar alleen om mij met u mede te lokken, dat ge mij beloofd hebt het te zullen eten ? Nu ge mij in uwe netten gekregen, nu ge mij verleid hebt en mijne plichten met de voeten doen trappen...

MANE. — Gij zijt het die...

MINA. — Ik wist niet dat gij zoo 'n slechte kerel waart ! Al doende leert men. Ik ben blijde dat ik het heb gedaan, vooraleer aan u verbonden te zijn.

MANE. — Mina-lief...

MINA. — Laat me met rust, schijnheilige vegetariër !

MANE. — Mijn gestel, mijne maag...

MINA. — Wat raakt mij uwe maag ! Als ik uit liefde voor u alles heb opgeofferd, komt gij schermen met uwe maag.

MANE. — Maar als ik nu doodelijk ziek...

MINA. — Doodelijk ziek ! Als de liefdesmart mij zal gedood hebben, dan zult gij niet ziek zijn, he ?

MANE. — Mina, ik heb u zoo lief.

MINA. — Pas op voor uwe maag, mijnheer.

MANE. — Ik zou zonder u niet kunnen leven.

MINA, *verteederd.* — Zult ge vleesch eten ?

MANE. — Maar...

MINA, *opvliegend*. — Knabbel dan koolen en salaad, mijnheer, en laat me met vrede ! Ik wil geen man, die overal aan tafel de nieuwsgierigheid wekt, als een raar dier. En dan durft ge 't zelf aan de menschen nog niet zeggen. Ziet ge mij, overal waar we uitgenoodigd zouden worden om te dineeren, de vrouw van het huis in mijn arm nemen en haar toespreken : « Madame, ik moet u bekend maken, dat mijn man vegetariër is. Hij zal dus niets eten dan groenten en aardappelen. Neem het hem niet kwalijk. » De heele tafel weet het op een oogwenk en als een der gasten me 's anderdaags ontmoet, dan denkt of zegt hij : « Dat is de vrouw van dien savooienknauwer. »

MANE. — Maar ge wist toch...

MINA. — Ja, ik wist het, maar ik dacht dat mijne handelwijze, mijne opoffering met eene opoffering van uwentwege zou beantwoord geworden zijn ! Ik weet nu dat ge om mij niet geeft.

MANE. — Ik zou voor u...

MINA. — Nog geen vleesch eten ! Ik geef u uw woord terug, mijnheer. Ik vertrek dezen namiddag, en, denk niet dat ge mij ongelukkig zult gemaakt hebben. Mijne ouders zullen mij als de verloren dochter ontvangen, en ik zal mijne liefde smooren, u vergeten, mijnheer, en ik zal een anderen man huwen, die vleesch eet !

MANE. — Maar, Mina.

MINA. — Het is u-i-t, uit !

MANE. — Mina-lief, gij...

MINA. — Goeden dag, mijnheer ! *(Wil af, achtergrond.)*

MANE, *achter haar*. — Mina...

MINA, *wendt zich om*. — Ik verbied u me na te loopen, en 'k raad u aan het niet te doen, want ik zal het u desnoods beletten. Begrepen ?

MANE. — Gij hebt geen hart !

MINA. — Een hart ? Dat is vleesch, mijnheer, en daar kunt gij niets mede uitrichten !

Tiende Tooneel.

DE VORIGEN, BLOEM.

BLOEM, *op middenopening achtergrond.* — Pom ! Pom-pom ! Pom-pom, poôm ! Pom. Ta-ta-raâ ! *(Aan de tafel rechts.)* Dat is het !

(Mina wil weg. Mane grijpt haar bij den arm. Zij geeft hem een duw, zoodat hij op de rotonde valt.)

MINA. — Voilà, ge waart verwittigd ! *(Af achtergrond, snel.)*

BLOEM, *uit zijne mijmering opgeschrikt.* — He ! — Nu ben ik het weer kwijt ! *(Gaat bij Mane. Gram.)* Maakt gij altijd zooveel gerucht, mijnheer, als ge gaat zitten ? *(Mane kijkt hem woest aan.)* Zijt ge ongesteld, mijnheer ? *(Mane neemt zijnen zakdoek en begint te weenen.)* Wat is me dat nu ?

Elfde Tooneel.

DE VORIGEN, MARY.

MARY, *op, middenopening achtergrond.* — Meester. Ik heb u overal op het strand gezocht.

BLOEM. — Och ja... Verschooning, mejuffer, maar als ik op u stond te wachten, kreeg ik plotseling eene goddelijk schoone inspiratie, en ik ben al composeerende voortgegaan.

MARY. — U moet mij niet om verschooning vragen, meester. Als de muziek u overlommert, wat is daarbij dan nog vergeleken eene eenvoudige vrouw, die alleen leeft om te genieten van uwe heerlijke scheppingen. Heb ik u nu niet gestoord ?

BLOEM. — Neen, ik was het al. Die mijnheer daar komt als een halve wilde op de rotonde gevallen...

MARY. — En uwe schepping, meester ?

BLOEM. — Was me weer ontsnapt.

MARY, *op Mane doelende.* — O, die slechte vent ! — Maar, hij weent ?

BLOEM. — Als ik het woord tot hem richtte, heeft hij mij aangekeken als wilde hij me verslinden en dan is hij beginnen weenen als een kind.

MARY, *heeft Mane nauwkeurig opgenomen.* — Maar, het is die jonge heer, die hier met zijne vrouw logeert. Wellicht een drama des levens, een van die sombere drama's der ziel.

MANE, *heeft van achter zijnen zakdoek opgekeken. Zucht diep.* — Eilaas !

MARY, *zich half tot Mane richtend.* — Wellicht het noodlot, dat ge niet verwacht en dat u plots nêervelt.

BLOEM, *voor zich.*— Een roggen broodje in de wittebroodsweken.

(Mane knikt zuchtend ja.)

MARY. — De wanhoop kiest slechts zonnige plaatsen uit om er ongeluk te stichten.

MANE, *recht.* — Zoo is het, mejuffer.

BLOEM, *mijmerend.*— Ja, zoo was het. Pom, pom-pom, ta, ta-ra-ta !

MANE. — Ik weet...

MARY. — Stil ! Ssst ! *(Wijst op Bloem.)* Inspiratie.

BLOEM, *slaat met de vuist op de tafel.* — 't Trekt er niet op !

MARY. — En 't was nochtans zoo schoon, meester. *(Tot Mane.)* U wildet iets zeggen, mijnheer ?

MANE. — Ja, mejuffer, ik wilde u zeggen, dat ik weet wat wanhoop is, maar dat ik het niet lang meer zal weten.

MARY. — Wat wilt ge zeggen ?

MANE. — Gij hebt met mijne lieve Mina aan de tafel gezeten, met haar gesproken en weet hoe schoon en verstandig ze is. Ik heb haar voor altijd verloren !

MARY. — Maar dat is niet mogelijk.

MANE. — Zij heeft gezien dat we niet konden overeenkomen en ze is heengegaan.

MARY. — Zooals Nora !

MANE. — En ik heb besloten in zee te springen.
BLOEM. — Dat doen ze hier allemaal.
MARY. — In zee !
MANE. — Ik kan zonder haar niet leven.
MARY. — Maar ge zult heur terugvinden.
MANE. — Dat kan niet.
MARY. — Niet ?
MANE. — Zij zal me stompen en duwen.
MARY. — Stompen en duwen... dat lieve meisje ?
MANE. — Ik maak er een einde aan. Het moet ! De zee...

Twaalfde Tooneel.

DE VORIGEN, ROSMEER (*).

(Rosmeer op, deur rechts, in gedachten verslonden.)
MANE, *bemerkt Rosmeer.* — Vader ! *(Snel, half loopende, af, achtergrond, links.)*
BLOEM. — Hij gaat zich verdrinken ! *(Loopt achter hem.)*

Dertiende Tooneel.

MARY, ROSMEER, PAUL, DOOR.

(Rosmeer, neemt plaats aan de tafel rechts.)
MARY, *is tot op het terras geloopen, om Mane en Bloem met het oog te volgen. Komt terug, en kijkt Rosmeer strak aan. Slaat de handen samen. Rosmeer kijkt haar droomend aan. Mary gaat naar de tafel links en schelt. Wenkt Door, die rechts op komt.* — Wie is die heer ?
DOOR. — Hij is daareven toegekomen. Hij noemt zich... Rosmeer.

(*) Speler moet derwijze getypeerd zijn, dat hij vluchtig op Hendrik Ibsen gelijkt.

MARY, *teleurgesteld.*— Rosmeer ? Welke gelijkenis !... Rosmersholm... Dat is het : hij reist incognito, onder den naam van een zijner helden... *(Tot Door, met vreugd.)* Hij is het ! Hij is het !

DOOR. — Weeral een die het is ! — De moordenaar ?

MARY, *half luid.* — De groote Ibsen.

DOOR. — Neen, mejuffer, hij heeft Rosmeer geteekend.

MARY. — Dat is een deknaam. Ik herkende hem dadelijk. Het is de groote man, de vader van Nora, Brand, Gespenster, Peer Gynt, Hedda Gabler, Solnesz...

DOOR. — Veel kinderen, mejuffer.

MARY. — Papieren kinderen.

Door. — He ?

MARY. — De groote geniale dichter. Wat een geluk, wat een geluk ! *(Tot Door, die haar verbaasd aankijkt.)* Ge kunt gaan. *(Door rechts af. Mary doet een paar schreden naar Rosmeer en buigt diep. Rosmeer schijnt heur niet te bemerken.)* Hij denkt. — Wat al helden wriemelen er misschien in dat brein ! Zou ik hem stooren ? *(Nijgt en zegt zeer zacht.)* Meester.

ROSMEER, *kijkt dwaas op. Staat recht en groet met den hoed.* — Mmm... ejuffer.

(Wel in acht nemen, dat Rosmeer niet stottert, maar hier en daar de eerste letter van een woord moeielijk uitspreekt.)

MARY. — Neem het mij niet kwalijk, meester, dat ik het waag u uit uwe droomen terug op de aarde te doen dalen, maar ik wil u hier de eerste van allen groeten en huldigen.

ROSMEER, *buigt.* — Mmm.... mejuffer.

MARY, *nijgt.* — Meester. *(Af achtergrond links.)* Hij is het ! Hij is het !

ROSMEER. — Dddd... ie is gek ! *(Tot Paul, die op het terras gekomen is.)* Pssst ! Kkkk... elner. Is die jjj... uffer niet... *(Wijst op zijn voorhoofd.)*

PAUL. — Weeral een ! — Ik geloof het niet, mijnheer.

ROSMEER. — Ik www... el.

Veertiende Tooneel.

DE VORIGEN, KAVARDAK.

KAVARDAK, *rechts op. Tot Paul.* — Tâble d'hôte te twee ure, niet waar ?

PAUL. — Ja, mijn kolonel.

KAVARDAK. — Dank u. Cognac. *(Wandelt heen en weer. Paul gaat het gevraagde halen.)*

ROSMEER, *nadert hem beschroomd.* — U llll... ogeert hier, mijnheer.

KAVARDAK. — Inderdaad.

ROSMEER. — Mmm... ag ik u een inlichting vvv... ragen ?

KAVARDAK. — 'k Ben slechts een paar uren hier.

ROSMEER. — Ha zzz... oo.

KAVARDAK. — Misschien weet ik het wel.

ROSMEER. — Ik zzz... oek mijn zoon.

KAVARDAK. — Weeral een ! Uw zoon ?

ROSMEER. — Jjj... a. Hij heeft het hhh... azenppp... ad gekozen mmm... et zijne bbb... eminde.

KAVARDAK. — Och, 'k ben er. Gij zijt de heer Rosmeulen.

ROSMEER. — Rrr... osmeer. Kent gij mij ook al ?

KAVARDAK. — Uw zoon werd opgelicht door de dochter van een fabricant van soep in doozen.

ROSMEER. — Ggg... ij kent hem ! Is hij hhh... ier ? Dat vvv... alt meê.

KAVARDAK. — Ik weet er niets van, maar ik heb gesproken met dien steinezel van een...

Vijftiende Tooneel.

DE VORIGEN, BOTS, IRMA, MANGEL.

(Bots, met Irma aan den arm, is links op het terras gekomen. Als zij in de middendeuropening staan, bemerkt Irma Kavardak.)

ROSMEER, *bemerkt Bots.* — Bbb... ots !

KAVARDAK. — Ja, zoo heet dat stekelvarken.

(Irma uit een gil. Laat Bots' arm los en vlucht links.)

KAVARDAK, *wendt zich om.*— Irma ! *(Loopt achter heur en Bots tegen het lijf.)*

BOTS, *grijpt Kavardak vast.*— Zeg eens, mij omver loopen ! *(Worsteling.)*

(Paul en Mangel die achter Bots op het terras is gekomen, scheiden de vechters.)

ROSMEER, *zinkt op eenen stoel.*— Bbb... ots met eene andere vrouw ! Oôch !

DOEK.

TWEEDE BEDRIJF.

Het tooneel verbeeldt dezelfde zaal als in het eerste bedrijf.

Eerste Tooneel.

AMELIA, ROSMEER.

(Amelia, in reisgewaad, zit op de rotonde. Rosmeer staat voôr haar.)

AMELIA. — Ik kon mijne oogen niet gelooven, als ik uwen brief las.

ROSMEER. — 'tttt... Is toch zoo.

AMELIA. — O, ik heb geen oogenblik aan de waarheid getwijfeld, als ik bemerkt heb wie mij schreef.

ROSMEER. — 'k Heb lll...ang overwogen of 'k het wel ddd...oen zou, want ik sppp...eel niet gaarne den verrader.

AMELIA. — Gij hebt zeer wel gehandeld.

ROSMEER. — Mmm...aar ik dacht : Bbb...ots is hier op een slechten weg, 'kkk... zal zijne vrouw verwittigen.

AMELIA. — Heb dank, mijnheer Rosmeer. De menschen moeten malkaar helpen op de wereld. Ik zal hem wel terugbrengen op den goeden weg !

ROSMEER. — 'kkkk... Heb dat gedacht !

AMELIA. — En hem den lust ontnemen nog te herbeginnen. Ik ken hem nu tot in 't diepste zijner zwarte ziel. Hij is een deugniet...

ROSMEER. — Zzz...oo erg is 't niet.

AMELIA. — Een deugniet in den vollen zin van 't woord, mijnheer Rosmeer. Instede zijn arm kind op te zoeken, zijne eenige dochter uit het verderf te redden, slijt hij zijnen tijd

aan de zee. En terwijl ik thuis in 't verdriet zit, amuseert hij zich met eene andere vrouw.

ROSMEER. — Ddd...at heb ik niet gezegd.

AMELIA.— Ik kan tusschen de regels lezen, mijnheer Rosmeer.

ROSMEER. — Ge mmm...oogt het u zoó niet voorstellen.

AMELIA. — Ik stel het mij voor, zooals het is, en ik zal hem laten gevoelen, dat ik het mij goed voorstel. Ik dank u nog eens, mijnheer Rosmeer ; gij hebt aan eene arme, bedrogen vrouw een grooten dienst bewezen.

ROSMEER. — Mmm...ijn plicht, niets meer.

AMELIA. — Er zijn zoo weinig mannen, die hunnen plicht doen.

ROSMEER. — Lll...aat mij er te buiten.

AMELIA. — Wees gerust, mijnheer Rosmeer. *(Recht.)* Ik zal het wel in mijnen naam gedaan krijgen. Ge zult het straks zien. Neem het me niet kwalijk, maar ik ben half dood van honger en dorst.

ROSMEER. — Bbb...lijf kalm, mmm...adame, tegenover Bbb...ots.

AMELIA. — Wees gerust. *(Rechts af.)*

Tweede Tooneel.

ROSMEER, MARY.

(Rosmeer wil af, middenopening achtergrond. Mary komt langs het terras op hem toe ; zij heeft een boek in de hand.)

MARY. — Meester.

ROSMEER. — Mmm...ejuffer.

MARY.— Ik heb u reeds op het strand gezocht, meester.

ROSMEER. — Mmm...ij ?

MARY. — Om het te wagen u eene nederige vraag toe te sturen.

ROSMEER. — 'kkk... Luister.

MARY. — Ik weet het, mijn verzoek is vermetel en reeds

honderden personen zullen eene weigering hebben opgeloopen, maar ik durf het toch vragen. Hier in mijn poëzieboek staat reeds meer dan een handschrift van groote mannen. Meester, een paar regels van uwe hand zouden er 't kostbaarste boek der wereld van maken.

ROSMEER. — Van mmm...ij ?

MARY. — Ieder zou het mij benijden.

ROSMEER. — Mmm...aar kent u me dan ?

MARY. — Van den eersten oogenblik af, dat ik u aanschouwde heb ik u herkend. Ieder toch, meester, want met een karakteristieke kop als de uwe komt ge niet ver zonder herkend te worden.

ROSMEER, *trotsch.* — Dat is vlll...eierij, mejuffer.

MARY.— Een talent als het uwe, meester, is niet te vleien. Mag ik hopen, dat ge aan mijn verzoek zult voldoen. Een paar regels slechts, uit een uwer werken ?

ROSMEER. — Uit een mmm...ijner werken ?

MARY. — Een enkel woord en uw handteeken.

ROSMEER. — Als ge er ttt...och zoodanig aan houdt.

MARY. — O, meester, heb dank, heb dank.

ROSMEER. — Ggg...eef dan maar hier.

MARY, *geeft hem het boek.* — Gaat ge nu ?...

ROSMEER. — Jjj...a.

MARY. — Pen en inkt ? *(Schelt.)* Er komt niemand. Ik zal het noodige zelf halen. *(Rechts af.)*

ROSMEER, *fier.* — Nnn...iemand is profeet in zijn eigen lll...and. In Engeland kkk...ennen ze mij, hhh...ier bezien ze me nnn...iet.

(Mary terug op, met schrijfgerief. Plaatst het op de tafel rechts, zet een stoel klaar en verzoekt Rosmeer plaats te nemen.)

ROSMEER. — Een ppp...aar regels ?

MARY. — O, ja !

(Rosmeer zit en schrijft. Mary staat nevens hem, met gevouwen handen al bewondering.)

ROSMEER. — 'ttt... Is gedaan. *(Geeft haar het boek.)*

MARY. — Gij maakt mij de gelukkigste der vrouwen, meester.

(Rosmeer recht. Mane links op. Rosmeer bemerkt hem. Mane wil terug.)

Derde Tooneel.

DE VORIGEN, MANE.

ROSMEER. — Hhhe !... Mane.

MANE, *nadert schoorvoetend.* — Vader.

MARY. — De zoon van Ibsen !

ROSMEER. — Ggg...ij loopt den wolf in den mmm...uil, he ? Gggg...ij hebt niet gedacht mmm...ij hier te vinden ?

MANE. — Ik ben blijde dat ik u zie, vader.

ROSMEER. — Zzz...oo ?

MANE. — Ik zou vandaag toch teruggekeerd zijn.

ROSMEER. — Nnn...iet waar !

MANE. — Toch wel. Ik heb er genoeg van.

ROSMEER. — Ggg...enoeg van wat ?

MANE. — Van de liefde.

ROSMEER. — Www...eeral eens !

MANE. — Voor goed thans ! Ik heb me willen verdrinken, door den kop schieten, en ik ben er toegekomen alle gevoel in me kapot te krijgen.

ROOSMEER. — Ggg...enezen !

MANE. — Ja, geheel genezen. Wij keeren terug naar huis en ik help u weêr als vroeger aan uwen arbeid.

MARY. — Hij schrijft ook !

ROSMEER. — Mmm...ijn zoon, in mmm...ijne armen !

MANE. — Beste vader ! *(Omhelzing.)*

MARY. — Aangrijpend schouwspel !

ROSMEER. — Www...anneer vertrekken we ?

MANE. — Hoe eerder hoe liever.

ROSMEER. — Dan mmm...aar zonder uitstel. 'kkk Ga alles

regelen. Ggg...ij logeert hier ook ? *(Mane knikt ja.)* 'kkk Zal het er bij regelen.

MANE. — Als het u belieft.

(Rosmeer rechts af.)

Vierde Tooneel.

MARY, MANE.

MANE. — Mejuffer.

MARY. — Mijnheer.

(Korte poos.)

MARY. — Zou ik u met een verzoek mogen lastig vallen, mijnheer ?

MANE. — Tot uwen dienst, mejuffer.

MARY, *reikt hem het poëzieboek over.* — Zou u niet achter het handschrift van uw vader, hier een paar regels van uwe hand willen plaatsen.

MANE. — Van vader ? *(Neemt het boek.)* Ja... *(Leest.)* « Het menschdom zal dan slechts gezonde hersenen bezitten, als het dagelijks droge amandelen eet. » *(Spreekt.)* Zijn stokpaardje ! Hij wil de microob der zinneloosheid dooden, mejuffer.

MARY. — O, ja, dat straalt ten volle uit alle zijne werken.

MANE. — Kent u zijne werken ?

MARY.— Ik heb ze verslonden, er dag en nacht in gelezen.

MANE. — He ?... U houdt u daar ook mede bezig ?

MARY. — Ja, mijnheer, er zijn wel ontwikkelde vrouwen, die zich om de hooge zielkunde bekommeren. *(Wijst op het poëzieboek.)* Mag ik u verzoeken ?

MANE. — Met genoegen... *(Neemt plaats en schrijft.)* Ziehier.

MARY, *leest.* — « Niets dat leven in zich heeft tot voedsel, planten alleen, daar ligt het heil der menschen. » *(Spreekt.)* U is vegetariër ?

MANE. — Ja, mejuffer.

MARY. — Ik ook !

MANE. — Het is toch niet waar ?

MARY. — Zeker. Ik wil niet dat een schepsel het leven ontnomen worde, om mij in het leven te houden.

MANE. — Dat is schoon van uwentwege.

MARY. — Het is menschenplicht.

MANE. — Gij ziet er mij eene verstandige vrouw uit, mejuffer.

MARY. — Och, mijnheer !

MANE. — Zooals men er zelden eene ontmoet.

MARY. — Mijnheer !

MANE. — En die men gelukkig zou zijn... *(Blijft steken.)*

MARY. — U zegt ?

MANE. — Ja, die men gelukkig zou zijn tot vrouw te hebben.

MARY. — O !... U zegt dingen mijnheer...

MANE. — D nij recht uit het hart komen.

MARY. — Het hart !

MANE. — Sinds ge mij, toen ik gister in wanhoop het leven eindigen wilde, zulke schoone woorden hebt toegesproken, koester ik heel veel sympathie voor u, mejuffer.

MARY. — Sinds ik u ken, mijnheer... *(Blijft steken.)*

MANE. — Mejuffer ?

MARY. — En vernomen heb dat gij niet gehuwd zijt, heb ik insgelijks voor u veel sympathie over.

MANE. — Gij maakt me gelukkig, mejuffer.

MARY. — U mij ook, mijnheer.

MANE. — Zon het wel sympathie zijn ?

MARY. — Het mag nog niets anders zijn, mijnheer.

MANE. — Aan de zee...

MARY. — Eene wandeling ?... Wij, Amerikaansche vrouwen, doen er geene doekjes om ! *(Grijpt zijn arm.)* Mag ik, mijnheer Ibsen ?

MANE. — Rosmeer.

MARY. — Ha ja. U draagt op reis den naam van uw vader ?

MANE. — He ?... Ja. Anders ook.

MARY, *glimlacht.* — Natuurlijk. *(Pratende af, middelopening, achtergrond.)*

Vijfde Tooneel.

ROSMEER, ENGELSCHEN.

ROSMEER, *rechts op, den reiszak in de hand.* — Zzz...ie zoo, ik ben... *(Kijkt rond.)* Waar is hij nu ?... Mmm...ane !

(De Engelschen : man, vrouw, zestienjarige dochter en tienjarig zoontje, komen op het terras. De man wijst Rosmeer aan. Komen allen langs de middenopening in de zaal.)

ROSMEER. — Www...aar is die Mane nu ?

(De Engelschman buigt diep voor Rosmeer, die hem verbluft aangaapt, grijpt Rosmeer's hand en drukt ze. De vrouw, de dochter en het zoontje doen hetzelfde. Allen achter elkaar langs het terras af, rechts.)

Zesde Tooneel.

ROSMEER, BOTS.

(Bots op achtergrond, links. Rosmeer kijkt verstomd de Engelschen na.)

BOTS, *treedt op Rosmeer toe en steekt hem de hand toe.* — Beste vriend.

ROSMEER. — Bbb...ots. *(Drukt de hand die Bots hem toesteekt.)*

BOTS. — Hoe stelt gij het ?

ROSMEER. — Ggg...oed, ik dank u.

BOTS. — Dat was een affaire gister, he ?

ROSMEER. — Ddd...at is te zeggen.

BOTS. — Maar, ge hebt het gezien, he, ik ben niet bang

van dien ijzervreter ! — Zeg eens, apotheker, hooren, zien en zwijgen, he ? Te Antwerpen geen woord, he ?

(Mangel verschijnt op het terras en blijft er heen en weêr wandelen.)

ROSMEER. — Www...at denkt ge ddd...an van mij !

BOTS. — We zijn vrienden of geene vrienden. *(Drukt hem de hand.)* De hand daarop ! — Zeg eens, gij komt zeker uwen zoon opzoeken ?

ROSMEER. — Jjj...a.

BOTS. — En ik mijne dochter. Ik dacht dat ze samen weg waren.

ROSMEER. — Ddd...at is zoo.

BOTS. — Niet waar ! — Ik heb daareven uwen zoon ontmoet.

ROSMEER. — Mmm...ane ?

BOTS. — Ja, Mane, aan den arm van eene Engelsche miss, bij wie *(wijst op zijn voorhoofd)* ze er niet in wil.

ROSMEER. — Mmm...ane !

BOTS. — Gelijk twee tortelduifjes. Ja, jongen, de zee is een aardig ding ! Ge wordt hier een heel ander mensch !

ROSMEER. — Zzz...e zijn hier allemaal gek !

BOTS. — De meesten toch.

ROSMEER. — Zzz...e doen mij hier in albbb...ums schrijven, zzz...e komen mijne hand ddd...rukken, zzz...e loopen achter mij...

BOTS. — 'k Heb er ook zoo eenen. *(Kijkt naar het terras.)* Zie, daar staat hij weer. Ik kan me wenden noch keeren, of die kerel bevindt zich naast me. En hij spreekt geen gebenedijd woord. Ik geloof dat het hier een badstad is, waar ze de specialiteit hebben gekken te verzorgen.

ROSMEER. — 'kkk... Geloof het ook.

Zevende Tooneel.

DE VORIGEN, IRMA.

(Irma links op. Nijgt.)

BOTS. — Ha ! *(Stil tot Rosmeer.)* Apotheker, maak u weg !

ROSMEER. — Mmm...aar...

BOTS, *als voren.* — Maak u weg. *(Luid. Drukt hem de hand.)* Tot ziens.

ROSMEER. — 'kkk Zou...

BOTS. — Zie, ginder... *(geeft Rosmeer zijne valies in de hand, neemt hem bij den arm en leidt hem op het terras)* ginder heb ik uwen zoon gezien... Als ge u spoedt, kunt gij hem nog inhalen. Ginder. *(Duwt Rosmeer zacht de trap van het terras af. Kijkt Mangel van het hoofd tot de voeten aan en komt dan bij Irma.)* Eindelijk zie ik u.

IRMA. — Ik ben gister den ganschen dag ongesteld geweest.

BOTS. — Arm kind !

IRMA. — Ik durfde niet uit mijne kamer komen.

BOTS. — En waarom niet ?

IRMA. — Die verwenschte kerel jaagt mij den schrik op 't lijf.

BOTS. — Ben ik er dan niet !

IRMA. — Hij valt mij overal met zijne liefdesverklaringen lastig, bedreigt me... Ik wil van hem niet weten.

BOTS. — Dat geloof ik : zoo 'n figuur !

IRMA. — Hij is voor alles in staat.

BOTS. — Ik zal hem de ribben kraken, als hij u nog durft aankijken.

IRMA. — Hij is een sterke kerel.

BOTS. — En ik dan. Zie die beenhouwersvuisten eens. Zeg, gaan we vandaag in zee. Ja, niet waar ?

IRMA. — Ik zou niet durven.

BOTS. — Voor dien kerel ? Wel, wel !

Achtste Tooneel.

DE VORIGEN, KAVARDAK.

KAVARDAK, *achter de schermen rechts.* — Voor den drommel !...

IRMA. — Daar is hij.

BOTS. — Laat hem komen.

IRMA. — Neen, neen, ga heen.

BOTS. — Ik !

IRMA, *duwt hem naar de deur links.* — Ik smeek u... Ga naar 't strand. Ik kom.

BOTS. — In zee.

IRMA. — Ja.

BOTS. — Samen ?

IRMA. — Ja, ja. *(Bots links af. Irma gaat zitten aan de tafel links.)*

KAVARDAK, *naar binnen sprekende, als hij rechts op komt.*— Het is wel. *(Bemerkt Irma. Treedt woest op haar toe.)* Ha !

(Mangel kijkt even binnen en spoedt zich links het terras af.)

(Irma kijkt Kavardak aan, met verachtenden blik.)

KAVARDAK, *woedend.* — Eindelijk heb ik u gevonden !

IRMA, *kalm.* — Dat is een bewijs, dat ge naar mij gezocht hebt.

KAVARDAK. — Zit daar zoo kalm niet !

IRMA. — Verlangt ge dat ik daar ga staan zooals gij, in de houding van een kwaden ijsbeer ?

KAVARDAK. — Irma, pas op, ge kent me ! Doe me mijn geduld niet verliezen !

IRMA. — Ge zijt het sinds lang kwijt, mijnheer.

KAVARDAK. — Haàà ! *(Loopt een paar malen rond de rotonde.)*

IRMA. — Gaat ge nu paardjesmolen spelen ?

KAVARDAK, *blijft met gebalde vuisten vóór haar staan.* — Irma, pas op !

IRMA. — Mijn waarde kolonel, ge staat hier voor geen recruut, en als ge zoo blijft dreigen, dan ga ik me onder de bescherming stellen van den patroon van dit hotel.

KAVARDAK. — Durf eens heengaan !

(Irma recht. Begeeft zich naar de deur rechts.)

KAVARDAK. — Irma.

IRMA. — Oscar.

KAVARDAK. — Luister eens.

IRMA. — Zoo, we zijn kalm geworden. Dan kunnen we samen spreken. *(Neemt plaats op de rotonde.)*

KAVARDAK, *weêr opvliegend.* — Zie, als ik u daar...

IRMA. — Kalm, kalm !

KAVARDAK. — Wat komt gij hier doen ?

IRMA. — Baden en op het strand wandelen.

KAVARDAK. — Ik had u gezegd, dat we niet naar de zee zouden gaan.

IRMA. — Juist daarom ben ik alleen gegaan.

KAVARDAK. — Zonder mij te verwittigen !

IRMA. — Vermits gij toch niet meêgingt.

KAVARDAK. — Gij hebt u wel voorzien van geld.

IRMA. — Het leven is duur aan de zee.

KAVARDAK. — Mijne bankbriefjes...

IRMA. — Uwe bankbriefjes !... Ha, 't is daarvoor dat ge mij komt nageloopen. Ik dacht dat ik over uw geld mocht beschikken. Ge zult ze binnen een paar uren weder hebben, uwe bankbriefjes. *(Recht.)* Wel, wel, mijnheer's bankbriefjes !

KAVARDAK. — Irma, zoo meen ik het niet.

IRMA. — Ge zult ze terughebben, mijnheer. Ik heb wel de eer. *(Wil rechts af.)*

KAVARDAK, *loopt haar na.*— Irmatje, het was niet gemeend.

IRMA. — Ik ken dat.

KAVARDAK. — We spreken er niet meer over.

IRMA, *terug bij hem.* — En zoo eindigen nu al de bespottelijke scènes die gij mij maakt !

KAVARDAK. — Uwe handelwijze...

IRMA. — Begint ge opnieuw ?

KAVARDAK. — En die fabricant van soep in doozen.

IRMA. — Hij ! *(Lacht.)* Ge gaat toch zeker niet denken ?...

KAVARDAK. — Ge waart toch bij hem !

IRMA. — Mag eene dame zich niet meer laten naar huis geleiden door eenen heer ?

KAVARDAK. — En als ik nu eens niet naar hier gekomen ware, Irmatje ?

IRMA. — Dan zou ik mij hier, na een paar dagen, fel verveeld hebben en terug naar Brussel gekomen zijn.

KAVARDAK. — Naar mij ?

IRMA. — Natuurlijk.

KAVARDAK. — Ge zijt toch een lief wijfje. *(Biedt zijn voorhoofd.)* Een zoentje.

IRMA. — Ge verdient het niet, stoute Oscar.

KAVARDAK. — Eentje ?

IRMA, *zoent hem vluchtig op het voorhoofd.* — Là !

KAVARDAK. — Gaan we nu een wandelingje doen ?

IRMA. — Neen.

KAVARDAK. — He ?

IRMA. — Ik heb boodschappen te doen.

KAVARDAK. — Maar, ik kan...

IRMA. — Aankoopen, waar de mannen niets van kennen en trouwens den neus niet tusschen te steken hebben.

KAVARDAK. — Zal het lang duren ?

IRMA. — Den ganschen voormiddag. Wij dineeren samen en dezen achtermiddag gaan we een uitstapje doen. Wacht mij hier in het hotel.

KAVARDAK. — Als gij het zoo wilt. Ik zal trachten iemand te vinden om een partijtje biljart te spelen.

IRMA. — Tot straks, ventje.

KAVARDAK. — Tot straks, schat.

(Irma af, rechts, achtergrond. Kavardak blijft een oogwenk nadenkend staan, schudt met het hoofd, haalt de schouders op en gaat links af.)

Negende Tooneel.

MINA, AMELIA.

(Amelia rechts op, Mina, links op, terras.)

AMELIA. — Mina !

MINA, *bij Amelia.* — Moeder ! *(Omhelzing.)*

AMELIA. — En gij ontvangt mij hier alsof dat het gewoonste voorval was ?... Gij hebt me in duizend angsten gezet !... Uwe handelwijze is...

MINA, *onderbreekt haar.* — Wat komt gij hier doen, moeder ? Gij hebt toch zeker niet gedacht, dat ik verloren zou loopen ?

AMELIA.— Dat zijt ge sinds lang, sedert ge niet meer naar uwe ouders luistert, en ons duizend angsten doet uitstaan.

MINA. — Ge wist toch waar ik was.

AMELIA. — Naar Londen. Wat beteekent zoo 'n inlichting ?

MINA. — Ik schreef toch dat ik zou terugkomen.

AMELIA. — Zijt ge er reeds geweest ?

MINA. — Neen.

AMELIA. — Dan kom ik nog op tijd.

MINA. — Op tijd.

AMELIA. — Ge zijt dan toch nog niet gehuwd.

MINA. — Gelukkiglijk, neen.

AMELIA. — Gelukkiglijk ?

MINA. — Ik heb mijnheer Emanuel Rosmeer leeren kennen, en ik heb hem het gat van den timmerman gewezen.

AMELIA. — Mane ?

MINA. — Ja, Mane, die zich gedragen heeft als een kwade jongen. Het is uit tusschen ons.

AMELIA. — Dat is braaf.

MINA. — En het zal nooit weer goed komen.

AMELIA. — Dat is nog braver.

MINA. — Gij had wel gelijk mij van hem af te willen houden.

AMELIA. — Ja, kind, de ouders weten gewoonlijk beter wat er in huwelijkszaken dient gedaan, dan de kinderen. Blijf gij nog maar eenige jaren bij uwe moeder.

MINA. — Dat is iets anders.

AMELIA. — Wat wilt ge zeggen ?

MINA. — Als ik daareven zegde, dat het nooit weer goed

komen zal met Mane, dan had ik daarvoor eene doorslaande reden.

AMELIA. — Zoo. En welke dan ?

MINA. — Ik heb — een anderen vrijer.

AMELIA. — He ?

MINA. — Dien ik had opgemerkt van het eerste oogenblik af dat ik hier was.

AMELIA. — Een dien ge hier hebt opgeraapt ?

MINA. — Opgeraapt !

AMELIA. — En dien ge niet kendet voor gij hem de eerste maal zaagt.

MINA. — Dat is nog al natuurlijk !

AMELIA. — Dat is nog erger dan Mane.

MINA. — 't Is zoo 'n schoone jongen, moeder.

AMELIA. — Daar kunt ge niet van eten.

MINA. — Van eten gesproken : hij is een groot liefhebber van vleesch en soep. 'k Heb dat aan tafel opgemerkt.

AMELIA. — Dat zal aan uw vader bevallen. En, wat doet die schoone jongen om aan zijn kostje te geraken.

MINA. — Muziekant, moeder.

AMELIA. — Een arme-menschenstieltje.

MINA. — Laat ons malkaar verstaan : hij is compositeur.

AMELIA. — Wat is dat voor een beest ?

MINA. — Hij maakt de muziek.

AMELIA.— Hij fabriceert piano's, violen en andere dingen in dien aard. Dat is beter.

MINA.— Neen, moeder. Hij maakt de stukken, hij schrijft de noten die de muziekanten spelen.

AMELIA. — Dan moet hij zeker een arme mensch zijn, als hij nog voor zijn eigen niet is kunnen beginnen, als hij nog geen instrument heeft !

MINA. — Ge begrijpt er niets van, moeder.

AMELIA. — Dat hebt ge weeral allemaal afgesponnen, zonder uwe ouders te raadplegen.

MINA. — Afgesponnen. Zoover zijn we nog niet. Ik heb

wel een paar keeren met hem gesproken, gisteravond met hem lang gewandeld, maar bepaald van liefde hebben wij nog niet gesproken. Maar ik heb aan zijne oogen gezien dat hij verliefd was. Ik wilde heden eene verklaring uitlokken, om dan dezen namiddag naar Antwerpen terug te keeren en hem u voor te stellen.

AMELIA. — En met hem naar Londen te vluchten, als hij ons niet mocht aanstaan ?

MINA. — Hij zal u bevallen, moeder, en aan vader niet minder. Is vader ook hier ?

AMELIA. — Zoo zeggen ze.

MINA. — Is hij dan niet met u gekomen ?

AMELIA. — Hij is dadelijk na u vertrokken, om u te beletten domme streken te begaan.

MINA. — Merci !

AMELIA. — Hij is hier gekomen, schijnt het, en gisteravond heb ik eenen brief ontvangen, waarin ze mij bekend maken dat hij... Och kind, ik kan het u zoo moeielijk zeggen.

MINA. — Toch geen ongeluk, moeder ?

AMELIA. — Ja, een ongeluk, kind.

MINA. — Wat is er dan gebeurd ?

AMELIA. — Vader...

MINA. — Vader ?

AMELIA. — Loopt hier rond met — eene andere vrouw.

MINA. — Wie zegt dat ? Onzin !

AMELIA. — Het is zoo. En wat eene vrouw !

MINA. — Dat is nu toch hetzelfde. Ge moogt u dat niet laten in het oor blazen, zonder het na te gaan.

AMELIA. — Daar kom ik voor hier.

MINA. — Wie heeft het u geschreven.

AMELIA. — Mijnheer Rosmeer.

MINA. — Mane.

AMELIA. — Neen, zijn vader.

MINA. — Is die ook al hier ?

AMELIA. — Hij komt zijn zoon opzoeken.

MINA. — Hij mag hem mêenemen ! Die oude Rosmeer zal u wat hebben willen wijsmaken. Weet ge waar vader logeert ?

AMELIA. — In dit hotel, maar hij was dezen morgen al vroeg weg, voór ik hier aankwam, waarschijnlijk met dat wijf.

MINA. — Wij gaan hem trachten te vinden, en krijgen wij hem te pakken, dan vertrekken we dadelijk terug naar Antwerpen. Dadelijk nadat ik Arthur heb verwittigd. We laten papa niet meer los, en thuis kunt gij hem uitleg vragen en onder handen nemen.

AMELIA. — Maar, dat wijf ?

MINA. — Kent ge vader niet beter. Dat is een vertelsel. En, is er een, ik zal me met haar gelasten.

AMELIA. — En ik niet !

MINA. — Kleed u, neem uw reisgoed en we gaan hem opzoeken.

AMELIA. — Ik ben op tien minuutjes kant en klaar. *(Rechts af. Mina neemt plaats aan de tafel rechts en bladert in de tijdschriften.)*

Tiende Tooneel.

MINA, BLOEM.

BLOEM, *links op, terras. Zacht zingende.* — Ta, ra-ra, ta-ta-ta ! Ra-ra ! *(Bij Mina. Groet diep-buigend.)* Mejuffer.

MINA, *verrast.* — Arth... Mijnheer.

BLOEM. — Neen, zeg met uwe welluidende stem mijn naam, ik smeek er u om.

MINA, *recht.* — Mijnheer...

BLOEM. — Zeg Arthur, en het zal mij als eene melodie in de ooren ruischen.

MINA. — Arthur !

BLOEM. — Dat eene woord, zoo zoet gefluisterd, maakt

me gelukkiger dans de uitvoering van een mijner meesterwerken door een volledig orkest. Mejuffer.

MINA. — Zeg Mina, bid ik u.

BLOEM. — Zeggen ? O, neen, die naam moet op harpentonen gezongen worden. *(Zingt.)* Mina, zoete Mina !

MINA. — Dat is schoon. — Maar ik geloof dat wij hier aan 't vrijden zijn.

BLOEM. — Ik hoop het uit den grond van mijn hart.

MINA. — Gij hoopt het, Arthur ?

BLOEM. — Neen, ik ben er zeker van.

MINA. — En die Engelsche miss ?

BLOEM. — Die hysterische Amerikaansche, wilt ge zeggen ? Die bewonderde mij, meer niet.

MINA. — En gij haar ?

BLOEM. — Slechts eenmaal in mijn leven heb ik eene vrouw bewonderd.

MINA. — Zoo ?

BLOEM. — U, lieve, zoete Mina.

MINA. — Och !

BLOEM. — Ik bied u mijn hart en mijne hand.

MINA. — Ik aanvaard ze.

BLOEM. — En geeft de uwe in ruil ?

MINA. — Ja.

BLOEM, *opent zijne armen.* — Aan mijnen boezem.

MINA. — Neen, Arthur.

BLOEM. — Een zoen.

MINA. — Hier niet.

BLOEM. — Gij hebt gelijk, zoete Mina. Hier in dat prozaïsch midden passen geene liefdezoenen. Kom, laat ons naar de zee gaan, en terwijl zij onze voeten zoent, malkaar, in de vrije natuur, voór die onmetelijke vlakte, den eersten liefdekus schenken. Dat ontbrak mij : de liefde in het hart. Nu zal ik de zee algeheel in me opnemen ! Kom, liefste, kom !

MINA. — Dat is liefde. *(Arm aan arm vlug af, links, achtergrond.)*

Elfde Tooneel.

KAVARDAK, DOOR.

(Kavardak, een biljartstok in de hand, gevolgd van Door, rechts op.)

DOOR. — Een paar woorden slechts, mijnheer de kolonel.

KAVARDAK. — Ik luister, maar wees kort, want ik kan alle oogenklikken aan 't spel komen.

DOOR. — Zooals gij het mij bevolen hebt, zond ik den kleinen chasseur mejuffer de Cologne na.

KAVARDAK. — En ?

DOOR. — Zij ging naar den Belvédère en sprak er eenige stonden met een jongen heer.

KAVARDAK. — Een jonge heer ? Welke jonge heer ? Wie ?

DOOR. — Onbekend. Dan ging ze naar de zee, waar die dikke heer op haar wachtte.

KAVARDAK. — Een dikke heer ?

DOOR. — Ja, die heer logeert.

KAVARDAK. — Bots !

DOOR. — Ja.

KAVARDAK. — Hij wachtte op haar ! Voor den drommel, dat zal ik haar betaald zetten ! Ha, hij wachtte op haar ! Ha !

DOOR. — Dat is niet al.

KAVARDAK.— Niet. *(Grijpt Door bij den arm.)* Wat dan nog ! Spreek !

DOOR. — Zeg eens, mijnheer...

KAVARDAK. — Spreek !

DOOR. — Ze zijn samen in zee gegaan.

KAVARDAK. — In zee ! Samen !... Ik stik !... Samen in zee, sakkertonnerre !... In zee !... Ja maar, mille noms de noms, dat zal zoo niet afloopen !... Ik vermoord ze !... *(Loopt af rechts, achtergrond, den biljartstok in de hand.)*

Door. — Dat zal carambole zijn ! *(Gaat op het terras, kijkt even Kavardak na en gaat dan rechts af, achtergrond.)*

Twaalfde Tooneel.

Amelia, Rosmeer.

Amelia, *rechts op, eene valies in de hand.* — Kom, kind... *(Kijkt om zich.)* Waar is ze nu ?... Mina ! Mina !... Waar is die nu ?

Rosmeer, *zijn reiszak in de hand, op achtergrond, links.* — He, mmm...adame Bots !... Ggg...aat gij vertrekken ?

Amelia. — En gij, mijnheer Rosmeer ?

Rosmeer. — 'kkk Zoek mijnen zoon, om ttt...erug naar Antwerpen te kkk...eeren. Hebt ggg...e hem niet gezien ?

Amelia. — Hebt ge mijne dochter niet gezien ?

Rosmeer. — Hebt ggg...e haar nog niet terugggg...evonden ?

Amelia. — Ja, maar opnieuw verloren.

Rosmeer. — Jjj...uist zooals ik mmm...et Mane.

Amelia. — Hebt gij hem insgelijks teruggevonden ?

Rosmeer. — En vvv...erloren.

Amelia. — Het is zonderling dat ze samen weer verloren geraken.

Rosmeer. — Zzz...onderling ?

Amelia. — Ja, vermits ze toch niet samen zullen verloren zijn.

Rosmeer. — Sss...amen en toch niet sss...amen ?

Amelia. — Ik wil zeggen, dat ze toch niet bijeen zullen wezen.

Rosmeer. — Nnn...iet ?

Amelia. — Ha neen, want mijne dochter heeft uwen zoon het gat van den timmerman gewezen.

Rosmeer. — Www...ie zegt dat ?

Amelia. — Zij heeft het mij zelf gezegd.

ROSMEER. — Ze hhh...eeft nog al veel *ttt...oupet,* uwe dochter.

AMELIA. — Ze wil van hem niet meer weten.

ROSMEER. — Of hhh...ij van haar niet.

AMELIA. — Wie zegt dat ?

ROSMEER. — Mmm...ane heeft het mij zelf ggg...ezegd.

AMELIA. — En dan spreekt gij van *toupet !* Ik zou wel eens willen weten, waarom uw zoon mijne dochter niet zou begeeren.

ROSMEER. — En www...aarom uwe dochter mijn zzz...oon niet ?

AMELIA. — Zij heeft mijnheer Emanuel Rosmeer leeren kennen.

ROSMEER. — En hij mmm...ejuffer Mina Bbb...ots.

AMELIA. — Wat is er aan mijne dochter te leeren kennen, mijnheer ?

ROSMEER. — Nnn...iet veel goeds, schijnt het.

AMELIA. — Niet veel goeds ? Weet ge wel wat ge daar zegt, mijnheer ?

ROSMEER. — Mmm...ane is er van genezen !

AMELIA. — Op mijne dochter is niets te zeggen !

ROSMEER. — Als ze mmm...ijn zoon maar met rust laat.

AMELIA. — Ze zal hem naloopen !

ROSMEER. — Dat heeft ze ggg...edaan.

AMELIA. — Leugens !

ROSMEER. — Www...aarheid !

AMELIA. — Wie heeft haar uit het ouderlijke huis gelokt.

ROSMEER. — Zzz...ij heeft mijn zoon meegesleept.

AMELIA. — Is uw zoon dan zulk een zwakkeling ?

ROSMEER. — 't Zijn allemaal geen Bbb...otsen.

AMELIA. — Wat ?

ROSMEER.— Ddd...ie aan de zee wandelen met vvv...rouwkens !

AMELIA. — Mijnheer Rosmeer, gij maakt misbruik van mijnen toestand.

ROSMEER. — 'kkk... Heb spijt dat ik u iets lll...iet weten.

AMELIA. — Ik heb het u toch niet gevraagd, mijnheer ROSMEER.

ROSMEER. — 't Is goed te www...eten voor eene volgende maal, madame Bbb...ots !

AMELIA. — Ik ben tevreden dat ik de schoonmoeder van uwen zoon niet moet worden.

ROSMEER. — 'kkk... Zou voor geen geld de schoonvvv...ader van uwe dochter willen wezen.

AMELIA. — We zijn het eens.

ROSMEER. — Op dat ppp...unt, ja.

Dertiende Tooneel.

DE VORIGEN, MANE, MARY, MINA, BLOEM.

(Mane en Mary, gearmd, rechts op het terras ; Mina en Bloem, gearmd, links op het terras. De eersten op, opening rechts ; de tweeden op, opening links. Ontmoeten malkaar voòr de rotonde. Mina groet spottend Mane en Mary ; Mane evenzoo Mina en Bloem. Rosmeer is verbaasd een paar stappen achteruitgeweken, links.)

ROSMEER. — Mmm...ane !

MANE, *ontsteld.* — Pà !

MINA, *bij Amelia.* — Mijn toekomende, moeder.

BLOEM, *buigt.* — Zeer vereerd, mevrouw...

MARY, *met Mane bij Rosmeer.* — Meester, ik ben zoo vermetel als modern geweest : ik heb de hand van uwen zoon gevraagd.

MANE. — En, ik heb ze gegeven, pà !

ROSMEER. — Ik dacht ddd...at gij genezen waart ?

MANE. — Eene nieuwe ziekte, pà.

ROSMEER. — Een hhh...ervalling, dat is erg.

MARY, *blijft bij Rosmeer.* — U is niet kwaad op mij, meester ?

BLOEM, *blijft bij Amelia.* — Zoodra ik uwe dochter gezien had, mevrouw, voelde ik mijn hart in vlam opgaan.

MINA, *die Mane genaderd is.* — Ik heb eerder dan ik dacht een man gevonden, die vleesch eet.

MANE. — En ik eene vrouw die planten eet.

MINA. — Veel geluk met uwe savooien !

MANE. — Van 's gelijken met uwen rostbeaf !

MINA. — Dank u.

MANE. — Merçi.

MARY. — Emanuel ! *(Mane komt bij haar.)*

AMELIA. — Mina ! *(Mina komt bij haar.)* Zoodra wij uw vader hebben...

Veertiende Tooneel.

DE VORIGEN, IRMA, BOTS, KAVARDAK, MANGEL.

(Irma, in badkostuum, loopt links het terras op, langs de middenopening op het tooneel, en rechts af. Kort achter haar Bots, insgelijks in badkostuum, links op het terras, en langs denzelfden weg als Irma af.)

AMELIA. — Jan !... *(Loopt achter hem.)* Jan !... Jan !...

KAVARDAK, *links op het terras, op middenopening. Zwaait woest met zijnen biljartstok.* — Ze moeten er aan !... Ze moeten er aan !... *(Rechts af.)*

MINA, *achter Kavardak.* — Mijn vader ! Mijn vader !

(Mangel stapt snel links het terras op en blijft aan de middenopening staan.)

DOEK.

DERDE BEDRIJF.

Zelfde zaal als voor de twee eerste bedrijven.
Bij het opgaan der gordijn zitten Amelia en Mina op de rotonde.
De eerste snikt, den zakdoek aan de oogen.

Eerste Tooneel.

AMELIA, MINA.

MINA. — Weenen zal het toch niet verhelpen, moeder.

AMELIA. — Ik weet het, gij blijft voor alles koud en onverschillig !

MINA. — Neen, moeder, zoo moogt ge over mij niet spreken. Ik bezit wilskracht, en over 't algemeen beschouwt men de menschen, die wilskracht bezitten om een onheil te dragen, als onverschilligen.

AMELIA. — Dat is al goed en wel, maar als vader nu eens niet geneest !

MINA. — Gij stelt u altijd alles in 't zwart voor. Heeft de dokter dan niet gezegd, dat het eene voorbijgaande kwaal is.

AMELIA. — Dat zeggen de dokters allemaal !

MINA. — De zeelucht zal hem genezen.

AMELIA. — De zeelucht ! Ware hij te Antwerpen gebleven, hij zou nog gezond zijn.

MINA. — Wie kan het weten ?

AMELIA. — Het is de schrik, die hem in de hersenen geslagen is, als dat wilde beest van een kapitein hem heeft willen vermoorden. *(Weent opnieuw.)*

MINA. — Maar moeder toch.

AMELIA. — Het is niet genoeg een zieken man te bezitten, maar dan moet ik nog weten dat hij mij bedrogen heeft op den koop toe.

MINA. — Wie zegt dat ?

AMELIA. — Neen, hij zal met dat schepsel in de zee gaan wandelen zijn om kreeften te vangen.

MINA. — Schijn bedriegt.

AMELIA. — Maar dat zal zoo niet afloopen.

MINA. — Wind u niet op, moeder.

AMELIA. — Ik krab haar de oogen uit het hoofd.

MINA. — Ik zou ze er in laten.

AMELIA. — Mina zit daar zoo onverschillig niet !

MINA. — Kunt ge hier schandaal verwekken ? En dat als vader in zulk een toestand verkeert.

AMELIA. — Neen, 'k moet mijn verdriet opkroppen !

MINA. — Het zal overgaan.

AMELIA. — Uw schuld is het. Waarom moest ge met den zoon van dien pillendraaier gaan loopen ?

MINA. — Dat was toch geene reden om vader te verplichten in de zee te wandelen met eene juffer.

AMELIA. — Gij en uw vader zijt beiden van hetzelfde ras.

MINA. — Dat pleit in uw voordeel, moeder.

AMELIA. — Zwijg ! Gij hebt te veel noten op uw zang.

MINA. — Dat komt wellicht voort uit mijne vrijagie met eenen compositeur.

AMELIA. — Die zal vlieg heeten !

MINA. — Moeder, ge laat u door het verdriet misleiden. Ge weet hoe ik het leven versta.

AMELIA. — Ik zal het u anders leeren.

MINA. — Als mijn compositeur vlieg heet, dan ik ook, en we vliegen samen naar Londen.

AMELIA. — Dreigen, daar zijt ge goed voor. Gij hebt een slecht karakter. Het is om gek te worden. *(Weent.)*

Tweede Tooneel.

DE VORIGEN, ROSMEER.

(Rosmeer op, terras, links. Draagt onder den linker arm een aantal boeken en in den rechter eene groote garf bloemen. Groet de aanwezigen en legt alles op de tafel links.)

ROSMEER. — Het mmm...oet hier eene speciale zeelucht zijn, www...ant ze zijn hier allen de kkk...luts kwijt ! Het is een ttt...roost voor u, madame Bbb...ots, dat het baas Jan niet alleen is.

MINA. — Laat mijn vader rusten, mijnheer.

ROSMEER. — 'kkk... Zal hem niet wakker maken, mmm... ejuffer. *(Tot Amelia.)* Als 'kkk... hier nog lang blijf dan kkk... rijg ik het ook. Zzz...e willen het niet bekennen, mmm... aar dat is hier eene kolonie voor Engelsche zzz...otten !

MINA. — Daarom is waarschijnlijk de toekomende van uwen zoon hier, mijnheer Rosmeer ?

ROSMEER. — 'kkk...Richt het woord tot uwe mmm...oeder, mejuffer. *(Tot Amelia.)* Verbeeld u, dat ik een hhh...alf uurtje op het strand heb ddd...oorgebracht en dat acht jjj...uffers mij haar poezië-albbb...um in de hand hebben ggg...estopt, tien Engelsche hhh...eeren mij de hand hebben ggg...edrukt en een klein Engelsch mmm...eisje mij deze bloemen heeft ggg...eschonken. Is dat nog ernstig ? 'kkk... Heb schoone boeken ggg...eschreven, ja, maar dat is toch geene rrr...eden om mij zoo te bewww...ierooken !

AMELIA, *zucht diep.* — Niets deugt er hier.

ROSMEER. — Ggg...isteravond dreigde het te reggg...enen. 'kkk... Had mijn regenscherm mmm...eegenomen, naast me ggg...eplaatst in 't Casino en oppp...eens was er een langbeenige Engelschman mee www...eg ! En, als 'kkk... hem naliep en bij de lll...urven vatte, dan zei hij dat het was om een sss...ouvenir te hebben van een ggg...root man als ik.

AMELIA. — Het zijn hier allen deugnieten.

Dertiende Tooneel.

DE VORIGEN, BOTS.

BOTS, *rechts op. Bemerkt zijne vrouw. Begint met de hand de maat te slaan.* — Pom-pom !... Pom !... Poôm !... Ta... ta !... Pom !

AMELIA, *rechts.* — Jan.

MINA, *bij hem.* — Vader.

BOTS. — Liefste kind. *(Drukt een zoen op haar voorhoofd.)*

ROSMEER. — Vriend Bbb...ots. *(Steekt hem de hand toe.)*

BOTS. — Wat komt de gij hier doen, pillendraaier ? Trek er uit, met die vrouw daar, die eens de mijne was.

AMELIA. — Jan, liefste man, ik...

BOTS. — Zwijg !... Pom !... Pom-poôm !... Ta, ta, ta !... Pom-pom !... *(Slaat met de vuist op de tafel.)* Ze wil er niet in !

MINA. — Gaat gij met ons terug naar Antwerpen, vader ?

BOTS. — Met u lieden ? God beware me ! Met u, mijn kind, ja, maar met die vrouw, die ik hier gevonden heb in het zondig gezelschap van dien pillendraaier...

AMELIA. — Mij ?

ROSMEER. — Bbb...ots !

BOTS. — Zwijg, daar is het... Pom, pom, pom...Poôm!... Ta, ta, ta, ra, poôm !

AMELIA, *weenend op de rotonde.* — Dat is te veel ! Mij zoo iets verwijten !

MINA. — Maar moeder toch, ge weet dat vader ziek is.

ROSMEER. — 'Kkk... Houd niet van gekke menschen. *(Neemt zijne boeken en bloemen.)* Bbb...onjour ! *(Rechts af.)*

BOTS, *roept hem na.* — Valsche pillendraaier ! *(Gaat bij de tafel links zitten, haalt een boekje uit den zak en schrijft.)*

Vierde Tooneel.

DE VORIGEN, *min* ROSMEER.

AMELIA, *gaat bij Bots en legt hem hare hand op den schouder.*— Jan.

BOTS, *kwaad.* — Wie waagt het mij te storen, als ik er de zee bijna in heb. *(Wijst op zijn voorhoofd.)* Gij !

AMELIA. — Weet ge dan niet meer wat er gebeurd is ?

BOTS. — Of ik het weet. *(Kwaad.)* Ga onder mijne oogen uit !

MINA. — Vader, dat meent ge niet.

BOTS, *grijpt hare hand.* — Gij zijt mijne liefste dochter, maar die vrouw daar...

AMELIA. — Jan, beschuldig mij niet langer, want ik zal het niet dulden. Ik heb u hier gevonden met eene andere vrouw, met eene slechte vrouw, in badkostuum. Dat zult ge u wel herinneren.

BOTS. — Ssst !... Pom-pom, poôm !... Ta, ta, poôm !... Ze moet er in !... Pom-poôm !

AMELIA. — Onze Mina was ons huis ontvlucht.

BOTS. — Ja ? Ze heeft gelijk : met zoo eene moeder !

AMELIA. — Jan !... Dat gaat nu toch te ver !... Jan, ge weet niet wat ge zegt.

BOTS. — Ik zeg niets, ik zing... Pom, pom, pom !

AMELIA, *weent.* — Dat heb ik toch niet verdiend. *(Op de rotonde.)*

MINA, *bij Amelia.* — Maar ge weet toch, moeder, dat vader ziek is !

Vijfde Tooneel.

DE VORIGEN, BLOEM.

BLOEM, *op achtergrond, links.* — Pom, pom !... Tra... tra... la... la... *(Bij de vrouwen.)* Mevrouw Bots... Liefste Mina.

BOTS, *ter zijde.* — Liefste Mina !

BLOEM. — Ik kom u afhalen, zooals we gister hebben afgesproken, om eene wandeling te doen op den zeedijk.

BOTS, *ter zijde.* — He ?... *(Luid.)* Pom, pom !...

BLOEM, *wendt zich verrast om.* — Ha, mijnheer Bots. *(Gaat bij hem.)* Mag ik de eer hebben...

BOTS. — Ze wil er niet in... Pom, pom, poôm !... Tra, la, la !... Poôm !

BLOEM. — Mijnheer Bots.

BOTS. — Zwijg... Ik heb ze bijna... Pom... pom !

BLOEM. — Die spot is misplaatst, mijnheer.

BOTS. — Ta, ta, rââ !

BLOEM. — Onbeleefd.

BOTS. — Pom, pom, poôm !

BLOEM. — Ik laat in mij de kunst niet honen.

BOTS. — Poôm !

MINA, *neemt Bloem bij den arm.* — Vader is ziek.

BLOEM, *woedend.* — Ik laat mij niet voor den aap houden !

MINA. — Hij weet niet wat hij doet.

BLOEM. — Als ik hem een paar dagen geleden hier de eerste maal gezien heb, dan begon hij reeds.

BOTS. — Pom, pom, poôm !

BLOEM. — Mijnheer, ik gebied u dat spel te staken.

BOTS. — Niet in, niet in ! *(Wijst op zijn voorhoofd.)*

AMELIA, *is Bots genaderd.* — Jan.

BOTS. — Gij !... Ho !... *(Snel af, links.)*

AMELIA, *achter hem.* — Jan... och God, och God, och God ! *(Links af.)*

Zesde Tooneel.

MINA, BLOEM.

BLOEM. — Ik begrijp niet, wat dat al beteekent, mejuffer.

MINA. — Ik doe mijn uiterste best, om het u te doen begrijpen, mijnheer.

BLOEM. — Uw vader is een slecht opgevoed mensch.

MINA. — Hij is ziek.

BLOEM. — Dat is geene reden om iemand alzoo te bespotten.

MINA. — Gij zijt moedwillig, mijnheer. Gij wilt niet verstaan, wat ik u, als dochter, niet openlijk zeggen wil.

BLOEM. — Ik weet wel dat het uwe schuld niet is, liefste, dat ge zulk een onbeschoften vader hebt, maar...

MINA. — Ik laat mijn vader niet beledigen.

BLOEM. — Als ge zulk een toontje aanslaat, moet ik u zeggen, dat ik geen lust voel om mij door uw vader te laten beledigen.

MINA. — Wat een pretentie.

BLOEM. — Die heb ik nooit gekend.

MINA. — Mag er nu niemand in de wereld niet meer « pom-pom » zeggen, omdat gij « pom-pom » zegt.

BLOEM. — Mijne kunst...

MINA. — Is een vervelend ding.

BLOEM. — Wat ?

MINA. — Die mij de keel uithangt.

BLOEM. — Mejuffer !

MINA. — Denkt ge soms, dat het zoo pleizant is met u op den zeedijk te wandelen, u plotseling de armen in de lucht te zien steken en met schelvischoogen de zee te zien aanstaren. En dan begint ge te zingen, als een gek : Pom-pom ! Poòm ! En ge zingt nog valsch op den koop toe.

BLOEM. — Ik-zing-valsch !

MINA. — Ja.

BLOEM. — Ge zijt uw vader waard, mejuffer.

MINA. — Het doet me pleizier, mijnheer.

BLOEM. — Onze opvoeding verschilt.

MINA. — Inderdaad.

BLOEM. — Onze karakters zijn dezelfde niet.

MINA. — Goddank.

BLOEM. — Wij zullen nooit overeenkomen.

MINA. — Dat is mijn gevoelen ook.

BLOEM. — Ik heb dan ook de eer u te groeten.

MINA. — Goeden dag, mijnheer.

(Beiden buigen. Bloem, rechts af; Mina, links af.)

Zevende Tooneel.

PAUL, MANGEL.

(Beiden op, rechts, terras.)

MANGEL. — Ik heb nu volle zekerheid.

PAUL. — Ge ziet wel, dat ik den rechten man heb aangeduid.

MANGEL. — Inderdaad. Ik verwacht nog enkel de stukken, om hem aan te houden.

PAUL. — Dat zal spoedig zijn ?

MANGEL. — Dezen avond, op zijn laatste.

PAUL. — Gister twijfeldet gij nog.

MANGEL. — Ja, want geen enkel spoor, buiten het min of meer gelijkend signalement, duidde aan dat hij het was. Gisteravond heb ik echter eene samenspraak van hem afgeluisterd, waarin hij uitlegde hoe hij zijn slachtoffer gedood heeft en het bloed in doozen laten loopen. Dat moet nog een ander moord zijn.

PAUL. — Brrr ! Wat een monster.

MANGEL.— Ook zijne geldverkwisting heeft me allen twijfel ontnomen. Hij heeft voor die Irma de Cologne eene der schoonste villa's van den zeedijk gehuurd.

PAUL. — Het geld der misdaad wordt in de ondeugd verteerd.

MANGEL. — Eer het avond is, zal hij mijn man zijn... Ik zal hem in de eetzaal gaan opwachten, want vandaag verlies

ik hem geen stond uit het oog. Hij heeft nog niet gedejeunerd ?

PAUL. — Neen.

(Mangel af, rechts. Paul wrijft zich vergenoegd de handen.)

Achtste Tooneel.

PAUL, BOTS, IRMA, MANGEL.

BOTS, *haastig links op, achtergrond.* — Ik heb haar kwijt gespeeld.

PAUL. — Wie, mijnheer ?

BOTS. — Mijne vrouw.

PAUL. — Uwe vrouw ?

BOTS. — Wie zegt dat ? Mijne zuster.

PAUL. — Ha ?

BOTS. — Breng mijn dejeuner, hier. Spoedig.

PAUL. — Goed, mijnheer. *(Rechts af.)*

IRMA, *op links. Gaat bij Bots en reikt hem de hand.* — Hoe gaat het u ?

BOTS. — Op mijn beste.

IRMA. — Ik was ten zeerste voor u bezorgd.

BOTS. — Voor mij.

IRMA. — Een der kelners zegde mij, dat het tooneeltje van gister u in het hoofd geslagen was.

BOTS. — Pom-pom ! Dat is het, he ?

IRMA. — Ja. Wat beteekent dat ?

BOTS. — Ik ga het u zeggen.

(Paul op met het dejeuner, dat hij, op een wenk van Bots, op de tafel links plaats. Mangel op met Paul. Gaat naar het terras en blijft daar heen en weder wandelen.)

BOTS. — Reeds gedejeuneerd ?

IRMA. — Neen.

BOTS. — Nog een dejeuner, kelner.

PAUL. — Goed, mijnheer. *(Rechts af.)*

(Ze nemen plaats, aan de tafel links, Irma tegenover Bots, en ontbijten al pratende.)

IRMA. — Geef nu eens wat uitleg.

BOTS. — Ha, ja. Ge moet weten, mijne zuster is hier.

IRMA. — Uw zuster ?

(Paul brengt het tweede dejeuner. Blijft aan de rotonde staan.)

BOTS. — Ge moogt er uittrekken, kelner.

PAUL. — Goed, mijnheer. *(Rechts af.)*

IRMA. — Uwe zuster is hier ?

BOTS. — Ja, en zij heeft ons gister zien loopen, in ons badkostuum.

IRMA. — Ho !

BOTS. — Het is eene kwezel van de ergste soort, die veel voor mij over heeft, en me dan ook, uit pure zusterliefde meer dan een sermoentje laat hooren, dat niet van de poes is. Om daar aan te ontsnappen, heb ik voorgewend in de bovenkamer ongesteld te zijn, en op al wat ze mij zegt, antwoord ik met de woorden van dien gek, met zijn lang haar : Pom, pom, poôm ! tra, la, la !... Poôm !

IRIMA, *lachend*. — Dat is niet slecht.

BOTS. — Vindt gij het goed.

IRMA. — Kostelijk.

BOTS. — Ge moet nu niet denken, dat zij baas over mij speelt ; verre van daar, maar ik wil de brave ziel niet ruw behandelen. En, het gek zijn amuseert me.

IRMA. — Ha, ha, ha !

Negende Tooneel.

DE VORIGEN ; AMELIA.

AMELIA, *rechts op, terras. Bemerkt Bots en Irma.* — Ha zoo !

BOTS, *springt recht.* — Mijne vr... zuster !

IRMA. — Zoo. *(Kijkt Amelia nieuwsgierig aan.)*

AMELIA. — Ha, Mijnheer Bots, ge laat mij te midden van den zeedijk alleen, om hier te komen dejeuneeren met dat juffertje.

BOTS. — Pom, pom, poôm !

(Irma lacht.)

AMELIA. — Pom, pom, dat pakt niet meer, mijnheer. Ik heb er genoeg van.

BOTS. — Ssst !... Pom, pom !

(Irma lacht luidkeels.)

AMELIA, *tot Irma.* — Is het met mij dat ge lacht ?

IRMA. — Met u beiden.

AMELIA. — Ik zou u niet aanraden voort te gaan.

IRMA. — Neen ?

AMELIA — Want als ik kwaad word, ben ik tot alles in staat.

IRMA. — Waarom zoudt ge nu kwaad worden ?

AMELIA. — Hebt ge me nog niet genoeg toegebracht, slecht vrouwmensch.

IRMA. — He, zeg eens ! *(Recht.)*

AMELIA. — Mijn man gek gemaakt.

BOTS, *zeer luid.* — Pom, pom, tra, la, la, laâ !

IRMA. — Uw man ?

BOTS, *nog luider.* — Pom, pom, poôm !

IRMA. — Is dat uwe vrouw ?

AMELIA. — Twijfelt ge er soms aan ? *(Tot Bots.)* Ben ik uwe vrouw niet ?

BOTS. — Ssst !... Ze is er in !... *(Gaat met groote stappen af, terras, rechts.)* Pom, pom, poôm !... Pom !... Pom !... *(Mangel volgt hem.)*

Tiende Tooneel.

IRMA, AMELIA.

IRMA. — Uw echtgenoot ?

AMELIA. — Mijn wettige echtgenoot.

IRMA. — Dat wist ik niet. Hij zegde mij, dat hij niet gehuwd was.

AMELIA. — De deugniet !

IRMA. — Heeft hij dat sedert lang? *(Wijst op haar voorhoofd.)*

AMELIA. — Sinds gister.

IRMA. — Neen, hij heeft dat langer, want sedert hij me naloopt...

AMELIA. — Hij loopt u na ?

IRMA. — Een paar dagen ; van den eersten oogenblik af dat ik hem hier ontmoet heb.

AMELIA. — Gij kent hem niet langer ?

IRMA. — Neen.

AMELIA. — En gij gaat met hem in de zee wandelen, ge dejeuneert met hem ?

IRMA. — In de zee. Ik kan uw echtgenoot toch niet beletten naast me in zee te gaan. Ge hadt hem daar moeten bezig zien. Daar ging het ook van « pom-pom ! » en hij knielde voor mij en noemde mij eene watergodin.

AMELIA. — In de zee ? Hij knielde in de zee ?

IRMA. — Ik liet hem knielen en ging verder, maar hij volgde me.

AMELIA. — Wel, wel !

IRMA. — Ge ziet van hier in welken toestand ik mij bevond daar ik iederen oogenblik den kolonel verwachtte, die mij moest komen afhalen.

AMELIA. — 't Is kolossaal.

IRMA. — En ge weet hoe het afgeloopen is.

AMELIA. — Of ik het weet.

IRMA. — Ik lig nu in twist met den kolonel.

AMELIA. — Maar ge zit daar toch te dejeuneeren met mijnen man !

IRMA. — Ik vond uw echtgenoot hier en ik heb hem aangesproken, omdat ik verlang dat hij de zaak in regel brenge.

AMELIA. — En wat heeft hij gezegd ?

IRMA. — Pom, pom, poôm ! Er was geen ander woord uit hem te halen.

AMELIA. — Ik begrijp er niets van.

IRMA. — Hij is zieker dan gij denkt.

AMELIA. — Ik geloof het ook.

IRMA. — Ge moet hem onder dokter's handen stellen.

AMELIA. — De dokter zegt, dat het door den tijd zal beteren. Een hevige schok kan hem insgelijks redden.

IRMA. — Ik zou hem niet alleen laten. 't Is gevaarlijk.

AMELIA. — Hij loopt steeds weg. Indien ik hem naar huis kon krijgen.

IRMA. — Met zachtheid.

AMELIA. — Ik heb het beproefd. Hij antwoordde : Pom-pom! Ik werd kwaad. Hij antwoordde nogmaals : Pom-pom! Ik kan hem toch niet oppakken en meênemen !

IRMA. — Wil ik het eens beproeven ?

AMELIA. — Hem op te pakken ?

IRMA. — Neen, hem mede naar huis te krijgen.

AMELIA. — Naar mijn huis ?

IRMA. — Natuurlijk.

AMELIA. — Hoe zoudt ge dat doen ?

IRMA. — Om zulke menschen mede te lokken, zijn alle middelen goed.

AMELIA. — Zult ge dat willen beproeven ?

IRMA. — Waarom niet. Daareven noemdet ge mij eene slechte vrouw.

AMELIA. — Ik wist niet...

IRMA. — O, ik vergeef u dat. Ik wil u echter toonen, dat ge mij ten onrechte dit verwijt deedt.

AMELIA. — Ik heb mij in u vergist.

IRMA. — We zullen hem samen gaan vinden. Wilt ge ?

AMELIA. — Het zal niet gelukken.

IRMA. — Beproeven wij het. *(Beiden rechts af, terras.)*

Elfde Tooneel.

ROSMEER, MARY.

(Rosmeer, rechts op ; Mary, links op.)

MARY, *gaat naar Rosmeer en drukt hem de beide handen.* — Meester.

ROSMEER. — Mmm...ejuffer.

MARY. — Ik ben verheugd u alleen te ontmoeten, meester.

ROSMEER. — Mmm...ij, alleen ?

MARY. — Ik moet uwen raad inroepen.

ROSMEER. — Lll...aat hooren.

MARY. — Ik heb gister met mijne vriendin Katy bijna getwist, bij 't bespreken van een uwer werken. Mag ik u daarover raadplegen ?

ROSMEER. — Zzz...eker. *(Beiden zitten op de rotonde.)*

MARY. — Wij hadden het over Nora.

ROSMEER. — Nnn...ora !

MARY. — Katy beweert dat er geene vrouw kan gevonden worden, die haar huis en hare kinderen zal verlaten, omdat zij door haren echtgenoot niet begrepen wordt.

ROSMEER. — 'kkk... Denk dat ook.

MARY, *verbluft.* — U zegt, meester ?

ROSMEER. — Zzz...ulke vrouwen zijn er niet.

MARY. — En Nora ?

ROSMEER. — Nora ? 'Kkk...ken dat meisje niet.

MARY. — Meester, ik weet wel dat ge incognito reist, maar ieder kent u hier nu en met uwe aanstaande schoondochter moogt ge toch wel over uw werken spreken.

ROSMEER. — Zzz...eker. Stel mij die Nnn...ora eens voor. Eet ze veel ddd...roge amandelen ? Wellicht nnn...iet ?

MARY. — U spot, meester.

ROSMEER. — Mmm...et droge amandelen ? Nnn...ooit ! Daarin licht de oplll...ossing der levenskwestie.

MARY. — Als u Nora geschreven heeft...

ROSMEER. — 'kkk... Heb nooit aan dat meisje ggg... eschreven.

MARY. — Nora is toch uw werk.

ROSMEER. — Mmm...ejuffer, ik zeg het u nogmaals : ik ken Nnn...ora niet.

MARY. — Ibsen die Nora niet kent !

ROSMEER.— Iii...bsen, dat is die Nnn...oorschen schrijver.

MARY. — Gij, meester.

ROSMEER. — Ik !... Ggg...ij spot, mejuffer.

MARY, *verbaasd.* — Zijt gij Ibsen niet ?

ROSMEER. — 'kkk... Ben Rosmeer, apotheker, Sss...tijfselstraat 114, te Antwerpen.

MARY. — En, uwe werken ? Wat zijn uwe werken ?

ROSMEER. — Ggg...eneeskundig.

MARY. — Uw zoon is de zoon van Ibsen niet.

ROMEER. — Mmm...ejuffer, ik heb Iii...bsen nooit gezien en mijn zzz...oon is *mijn* zoon !

MARY. — Maar dat is niet mogelijk. Gij zijt Ibsen.

ROSMEER.—Mmm...ejuffer, ge zult toch niet bbb...eweren dat ge beter weet wie ik bbb...en, dan ik zelf. Ik ben appp... otheker Rosmeer, niemand anders !

MARY, *recht.* — Dat is eene schande, mijnheer ! Gij hebt me doen gelooven dat ge Ibsen waart ! Ik heb het aan geheel de Engelsche Kolonie gezegd en ieder gelooft het. Het is eene schande, mijnheer, eene schande !

ROSMEER. — 'kkk... Heb u niets ddd...oen gelooven.

MARY. — Gij hebt in de albums geschreven, mijnheer, bloemen aangenomen ! Zie eens in wat toestand ge mij plaatst.

ROSMEER. — 'ttt... Is mijne schuld niet.

MARY. — Gij liet mij in mijne dwaling, om met een valschen naam te pronken.

ROSMEER. — Mmm...ejuffer !

Twaalfde Tooneel.

DE VORIGEN, MANE.

MANE, *rechts op.*— Vader. *(Treedt op Mary toe.)* Liefste Mary.

MARY. — Laat af, mijnheer.

MANE. — Wat zegt ge, liefste.

MARY. — Noem mij mejuffer, of liever, spreek mij niet aan.

MANE, *kijkt Rosmeer ondervragend aan.* — Wat beteekent dat ?

ROSMEER. — 'ttt... Schijnt dat gij de zoon van Iii...bsen niet zijt.

MARY, *uitvarend tegen Mane.* — Gij ook hebt mij schandelijk bedrogen !

MANE. — Ik.

MARY. — Gij ook deedt mij gelooven, dat uw vader Ibsen was !

MANE. — Gij droomt, mejuffer.

MARY. — Ik zou het moeten zien hebben, maar de liefde had mij blind geslagen.

MANE. — Wat was er te zien ?

MARY. — Ik zou moeten bemerkt hebben, dat gij in de verste verte niet aan Ibsen verwant waart. Er steekt geen greintje poëzie in u. De zee zegt u niets. Nu herinner ik me uwe houding tegenover de eeuwige schoone en begrijp ik ze ook !

ROSMEER. — Mmm...ijn zoon is ook appp...otheker ; een appp...otheker ziet zooveel water, mmm...ejuffer, dat de zee hem niets meer zzz...eggen kan !

MARY. — Prozamenschen.

MANE. — Ik heb u toch nooit gezegd, dat ik een dichter was.

MARY. — De zoon van Ibsen ! En ik heb dat een stond kunnen gelooven. 't Is belachelijk !

ROSMEER. — Inddd...erdaad.

MARY. — Ik zal het aan gansch de kolonie bekend maken.

ROSMEER. — Als 'ttt...u belieft.

MARY. — En ge zult hier van schaamte moeten heengaan.

MANE. — Mejuffer, daar moogt ge op rekenen. Ik heb er hier genoeg van tot boven mijn hoofd. Ze zijn hier allemaal kwaadzot !

MARY. — Goede reis, mijnheeren ! Beproef dat Ibsenspel maar op een ander, waar men zich gemakkelijker om den tuin laat leiden.

ROSMEER. — Nnn...og gemakkelijker dan hier ?

MARY, *buigt spottend.* — Heeren Ibsen. *(Links af.)*

Dertiende Tooneel.

ROSMEER, MANE.

ROSMEER. — Ddd...at meisje is gek.

MANE. — Dat zijn ze hier allen.

ROSMEER. — Zzz...ouden we niet terug naar huis keeren, Mmm...ane ?

MANE. — Ge hebt gehoord, wat ik gezegd heb vader ; 'k heb er genoeg van tot over mijne ooren.

ROSMEER. — Ddd...at hebt ge gister ook gezegd, en eenige sss...tonden later kwaamt ge met een lll...ief af.

MANE. — Ze vangen mij niet meer.

ROSMEER. — En www...ij gaan thuis terug aan 'ttt...werk, he ?

MANE. — Dat het stof in de buurt vliegt !

ROSMEER. — 'kkk... Ga alles regelen. Bbb...innen een half uurtje zitten we op den ttt...rein.

MANE. — Hoe eerder, hoe liever.

(Rosmeer rechts af.)

Veertiende Tooneel.

MANE, MINA.

(Mina, links op. Gaat Mane voorbij, zonder hem aan te kijken en wil rechts af.)

MANE. — Mina.

MINA. — Mijnheer ?

MANE, *gaat bij haar.* — Een laatste woord nog ?

MINA. — Ik dacht dat u mij iets bijzonders had te vragen, mijnheer.

MANE. — Inderdaad, Mina.

MINA. — Ik luister.

MANE. — Ik weet niet hoe ik het u moet zeggen.

MINA. — Veel tijd heb ik niet beschikbaar, mijnheer. Ik moet met mijn aanstaande gaan zwemmen.

MANE. — Mina.

MINA. — Welnu ?

MANE. — Eigenlijk weet ik niet...

MINA, *nijgt.* — Mijnheer. *(Wil rechts af.)*

MANE, *achter haar.* — Mina.

MINA. — Staak dat spel, mijnheer.

MANE. — Ik heb berouw.

MINA. — Het komt te laat.

MANE. — Ik bemin u nog meer dan vroeger.

MINA. — Ik niet !

MANE. — Is dat gemeend ?

MINA. — Of het.

MANE. — Mina, ik kan zonder u niet leven.

MINA. — Ik dacht dat gij het gemakkelijk kondet stellen zonder vleesch.

MANE. — Vleesch !... Vleesch !... *(Na eene korte aarzeling een besluit nemende.)* Belooft ge mij hier twee minuten te wachten, Mina ?

MINA. — Waarom zou ik op u wachten ?

MANE. — Beloof het mij, in naam onzer vroegere liefde.

MINA. — Ik zal wachten.

MANE. — O, heb dank ! *(Haastig rechts af.)*

(Mina kijkt hem na en haalt de schouders op. Gaat op het terras en ziet naar het strand.)

MANE, *terug rechts op, met eenen schotel, waarop een stuk ossen gebraad.* — Mina.

MINA, *terug op het tooneel.* — Nu wordt mijn tijd kostelijk, mijnheer.

MANE, *op den schotel wijzende.* — Dat is rostbeaf.

MINA. — En dan ?

MANE. — Dien ik ga opeten.

MINA. — Gij ?

MANE. — Zie. *(Zet zich aan de tafel rechts, snijdt het gebraad en eet eenige stukjes.)*

MINE. — Mane !

MANE, *recht.* — Mina !

MINA. — In mijne armen !

MANE. — Engel mijner ziel ! *(Omhelzing.)*

Vijftiende Tooneel.

DE VORIGEN, AMELIA.

AMELIA, *aan den middeningang van het terras. Verbluft.*— He!

MINA, *triomfantelijk.* — Moeder, hij heeft vleesch geëten, hij heeft vleesch geëten !

AMELIA, *op.* — Vleesch geëten ?

MINA. — Ja, Mane.

MANE. — En ik zal Botssoep eten, mevrouw, en verkensvleesch, en saucissen en van alles. De liefde maakte van eenen vegetariër een vleeschetend mensch !

AMELIA. — Waarom hebt ge dat geen acht dagen vroeger

gedaan, dan zouden we al dien last niet opgeloopen hebben. Nu, alles zal zich schikken, mejuffer de Cologne is bij vader...

MINA. — Wie is bij vader ?

AMELIA. — Mejuffer de Cologne, het braafste meisje dat aan de zee woont.

MINA. — Heeft de ziekte u ook aangetast, moeder ?

AMELIA. — Geenszins. Zij zal hem overhalen met ons naar Antwerpen te vertrekken. Als hij met haar spreekt, dan is het iets anders dan pom-pom !

MINA. — Zoo, zoo.

AMELIA. — Hij heeft reeds half beloofd straks met ons te vertrekken... Tot mij wilde hij het woord niet richten, en zij verzocht mij heen te gaan, om hem geheel en gansch over te halen.

MINA. — En gij hebt dat gedaan ?

AMELIA. — Dat was het eenige middel om ons uit onzen neteligen toestand hier te redden.

MINA. — Gaat die juffer met ons mede ?

AMELIA. — Neen. Zij blijft hier.

MINA. — Anders bleef ik weêr hier. Ik houd niet van zulk gezelschap.

AMELIA. — Het meisje bewijst ons een grooten dienst.

MINA. — Gij zult nooit beteren, moeder !

MANE. — Als ik in uwe plaats ware, mevrouw, zou ik mijnheer Bots toch niet te veel alleen laten met dit juffertje.

AMELIA. — Kent gij haar ?

MANE. — God beware me, maar ge moogt nooit de vleeschetende dieren bij den rostbeaf zetten. *(Eet een paar stukjes rostbeaf uit den schotel.)*

AMELIA. — Ik stel volle betrouwen in mijn man.

MINA. — Ik begrijp er niets meer van.

AMELIA. — Hij is de braafste aller echtgenoten. Iemand die lijdend is in het hoofd, is niet verantwoordelijk voor zijne daden.

MINA. — Waar is vader ?

AMELIA. — Op het terras van den Casino.

MINA. — Laat ons tot hem gaan. Wellicht zal Mane als vleescheter ook veel bijdragen tot zijne genezing. Dat geeft hem wellicht den gewenschten schok.

AMELIA. — Wie weet.

MANE. — Mag ik meêgaan ?

MINA. — Natuurlijk. Ge moet in vaders tegenwoordigheid een ganschen rostbeaf opeten. *(Neemt zijn arm.)* Kom.

(Mane biedt Amelia zijn anderen arm. Allen af midden en dan links terras.)

Zestiende Tooneel.

ROSMEER ; *daarna* BOTS *en* IRMA.

ROSMEER, *rechts op, den reiszak in de hand.* — Zzz...ie zoo, Mane. *(Kijkt verbaasd rond.)* Ja, mm...aar !... *(Op het terras.)* Ppp...otverbll...ommen toch ! *(Snel links af.)*

(Bots, Irma aan den arm, rechts op, terras.)

BOTS. — Dat is niet serieus. Wij hebben voor twee maanden eene villa gehuurd.

IRMA. — Ik blijf ze bewonen.

BOTS. — Dat maakt mijne rekening niet !

IRMA. — Ik heb het u gezegd : uwe vrouw is eene brave vrouw en ge moet met haar naar huis.

BOTS. — Dat is spoedig gezegd, maar zoo snel niet gedaan. Ik houd van de zee, zeer veel van de zee en niet minder van u. Als we nu eens allemaal op die villa kwamen wonen ? Gij, ik, mijne vrouw, mijne dochter, haren notenkraker...

IRMA. — En de kolonel.

BOTS. — Neen, die niet. Hij speelt te goed biljart.

IRMA. — Het is onzin er nog langer over te spreken. Gij gaat naar Antwerpen terug met vrouw en kind, zooals het een braaf echtgenoot past.

BOTS. — Hebt ge dan niets voor mij over ?

IRMA. — Niets.

BOTS. — En gister nog zegdet ge mij...

IRMA. — Gister wist ik niet wat ik nu weet. Sinds ik kennis heb gemaakt met uwe vrouw, heb ik voor u niets meer over.

BOTS. — Ge zijt toch niet verliefd op mijne vrouw ?

IRMA. — Ik bemin kolonel Kavardak.

BOTS. — He ?

IRMA. — Ik heb u voor den aap gehouden.

BOTS. — Wat ?

IRMA. — Ik wilde mij wreken op den kolonel, omdat hij geweigerd had mij mede naar de zee te nemen, en ik heb u daarvoor gebruikt. Nu weet gij het.

BOTS. — Dat is bedrog !

IRMA. — Het zij u eene les.

BOTS. — Eene dure les.

IRMA. — Trek er nu uit.

BOTS. — Gij zijt eene slechte vrouw.

IRMA, *lacht.* — Bravo !

BOTS. — Ik ben tevreden u eindelijk eens rechtuit te hooren spreken.

IRMA. — Des te beter.

BOTS. — Nog heden vertrek ik, met den eersten trein.

IRMA. — Dat is braaf.

BOTS. — Als ik langer hier bleef, zou de woede mij te ver drijven. Ik zou dien Kavardak den nek kraken.

IRMA. — Waarom ?

BOTS. — Hij helpt u om de menschen te bedriegen.

IRMA. — Zeg hem dat zelf en tracht zijn vriend te blijven.

BOTS. — Ik zal het hem zeggen als ik hem nog eens ontmoet. Ik vrees hem niet !

(Kavardak rechts op.)

IRMA. — Zie, ge kunt er oogenblikkelijk reeds pleizier van hebben.

Zeventiende Tooneel.

DE VORIGEN, IRMA, KAVARDAK.

KAVARDAK, *treedt op Irma toe.* — Weer in het gezelschap van dien kerel !

IRMA. — Als het mij behaagt.

KAVARDAK. — Gij tart mij !

IRMA. — Ik doe wat ik wil.

KAVARDAK. — Wees voorzichtig.

IRMA. — Ik heb niemand rekenschap te geven over mijn doen en laten.

KAVARDAK. — Tot ik mijn geduld verlies.

IRMA. — Dan zult ge moeten zoeken om het terug te vinden.

KAVARDAK. — Irma !

IRMA, *nijgt.* — Mijnheer de kolonel, ik heb wel de eer... *(Tot Bots.)* Botsken-lief, tot weerziens. *(Op het terras ; groet met de hand).*

KAVARDAK. — Gij zult dien kerel niet weerzien.

IRMA. — Wie zal mij dat beletten ?

KAVARDAK. — Ik zal dat.

IRMA. — Doe maar, kolonel. Schik het zoo slecht mogelijk, heeren. *(Groet nogmaals. Links af.)*

Achttiende Tooneel.

BOTS, KAVARDAK.

KAVARDAK, *treedt op Bots toe.* — Eindelijk, mijnheer, vind ik u, om u rekenschap te vragen.

BOTS. — Pom-pom, pom, poôm !

KAVARDAK. — Gister zijt ge niet meer uit uwe schelp willen komen.

BOTS. — Sst !... Ta, ta, ta... Poôm !

KAVARDAK. — Zijt ge gek, mijnheer ?

BOTS. — Zoo zot als een musch !... Pom-pom, pom, ta, taâ !

KAVARDAK. — Houdt ge mij voor den aap ?

BOTS, *wijst op zijn voorhoofd.* — Ze wil er niet in.

KAVARDAK. — Ik wil niet langer mijnen tijd met u verkwisten. Mijne getuigen zullen de uwe wachten.

BOTS. — Gaat ge trouwen ?... Pom-pom !

KAVARDAK. — Vechten.

BOTS. — Pom-pom, boem !

KAVARDAK. — Ik zal er u toe dwingen.

BOTS. — Pom, pom.

KAVARDAK. — Neem u in acht : het bloed stijgt naar mijn hoofd.

BOTS. — Ta, ta. Pom, pom. Tâà !

KAVARDAK. — Ge zijt een lafaard.

BOTS. — Pom, pom.

KAVARDAK. — O ! *(Slaat Bots de hand in het gelaat.)* Voilà !

BOTS. — Potvervarkensooren ! *(Grijpt Kavardak.)* Slagen, dat niet !... Ik heb beenhouwershanden, oude sabelslikker ! *(Worsteling.)*

Negentiende Tooneel.

DE VORIGEN, MINA, AMELIA, MANE, ROSMEER.

(Allen op, langs het terras links.)
(Mina tracht de vechters te scheiden.)
(Amelia tracht Bots los te rukken.)

BOTS. — Ik trek hem aan stukken !

KAVADRAK. — Canaille !

(Zij laten malkaar los.)

BOTS. — Dat ziet ge, he ?

KAVARDAK. — Ik zend u mijne getuigen, die u desnoods zullen slagen.

BOTS. — Ik beklaag hen.

KAVARDAK. — Ik laat u de keuze der wapens.

BOTS. — Ik kies het kapmes !

KAVARDAK. — Ik zal het u anders leeren. Ik daag u uit tot een tweegevecht. Als ge te laf zijt om het aan te nemen, dan beschouw ik u niet meer als een man, als een mensch, en ontmoet ik u, dan sla ik u dood. Daar geef ik u mijn woord op. *(Statig af, terras.)*

BOTS, *roept hem na.* — Zot !

Twintigste Tooneel.

DE VORIGEN, *min* KAVARDAK.

AMELIA. — Hoe gaat dat hier toch eindigen.

MINA. — Vader, zijt ge genezen ? Ge spreekt weer als een gewoon mensch ?

MANE. — De kolonel gaf hem den noodigen schok.

MINA. — Vader, kunt ge ons vergeven ?

BOTS. — Wat vergeven ?

MINA, *neemt Mane bij de hand.* — Mijn toekomende.

BOTS. — Toekomende ?... Geene spraak van...

MINA. — Hij eet vleesch, vader.

BOTS. — He ?

MANE. — Ik ben reeds aan mijnen tweeden bifsteek, mijnheer Bots.

MINA. — En hij zal soep in doozen eten.

BOTS. — Proficiat.

MANE. — En nu zou ik... nu wil ik... nu verlang ik...

BOTS. — Ik zal u helpen... Wat denkt ge er van, Ame-

lia ?... Ja, he ?... Trouw met Mina, gaat en eet vleesch... Wat zegt gij, apotheker ?

ROSMEER. — Ik heb geen lust om...

BOTS. — Voor 't geluk van de kinderen. Toe, een apotheker heeft ook een hart.

ROSMEER, *tot Mane.* — Gij verlaat de droge amandelen ? Gij eet vleesch ?

MANE. — Veel vleesch, niets dan vleesch, vader.

ROSMEER. — Dan is het tijd dat ge trouwt.

BOTS. — In regel. — Pom, pom, pôm !...

AMELIA. — Och, het komt terug.

BOTS. — Wees gerust. Er komt niets terug. Alleen die razende kolonel zou kunnen terugkomen, en daarom vertrekken we allen zoo spoedig mogelijk naar Antwerpen, Daar gaan we eens dapper feesten, om mijne genezing en de verloving onzer kinderen te vieren, en we gaan allemaal weer kalm en rustig leven... He, Amelia ?

Een en Twintigste Tooneel.

DE VORIGEN MANGEL *en* TWEE AGENTEN VAN POLITIE.

(De twee agenten plaatsen zich aan den middenuitgang van het terras.)

MANGEL, *treedt op Bots toe en legt hem de hand op den schouder.* — In naam der wet zijt gij mijn gevangene.

(Allen staan verslagen.)

GORDIJN.

VIERDE BEDRIJF.

Het tooneel verbeeldt eene onbeplante plaats in een bosch. Op het voorplan links een groote boom, waartegen een gevelde boomstam ligt.

Eerste Tooneel.

AMELIA, IRMA.

AMELIA, *links op ; kijkt langs alle kanten uit.*

IRMA, *rechts op. Bij Amelia.* — Niets.

AMELIA. — Ik evenmin.

IRMA. — We zijn wellicht te vroèg gekomen.

AMELIA. — Of te laat.

IRMA. — Dat is niet mogelijk.

AMELIA. — Om acht uren 's morgens kwamen ze bijeen, ik heb het goed gehoord.

IRMA, *kijkt op haar uurwerk.* — Het is vijf over achten.

AMELIA. — Een tweegevecht is spoedig afgeloopen.

IRMA. — We zouden toch de schoten gehoord hebben.

AMELIA. — Mijn arme Jan is misschien reeds dood.

IRMA. — Of mijn Oscar.

AMELIA. — Mijn man heeft nooit eene pistool in de hand gehad.

IRMA. — Met eene pistool staan de kansen gelijk.

AMELIA. — Dan kunnen ze beiden dood zijn.

IRMA. — Daarom moeten we trachten het tweegevecht te beletten.

AMELIA. — En we staan hier onzen tijd te verbeuzelen.

IRMA. — Gij nu rechts.

AMELIA. — En gij links.

(Amelia rechts en Irma links af, beiden achterplan.)

Tweede Tooneel.

MARY, MANGEL ; *daarna* MINA.

(Beiden op rechts, voorplan.)

MANGEL. — Het bosch is zoo uitgestrekt niet, mejuffer. We zouden ze gemakkelijk moeten vinden.

MARY, *kijkt op haar horloge.* — Tien over acht.

MANGEL. — En u is zeker, mejuffer, dat hier in het bosch het tweegevecht moet plaats hebben ?

MARY. — Ik heb het gehoord, met mijne eigen ooren gehoord.

MANGEL. — Er zijn nog plaatsen in dit bosch, waar het zou kunnen gebeuren. Laat ons verder zoeken.

MARY. — Als we maar niet te laat komen.

MANGEL. — Ik hoop het niet, mejuffer, want na de gekke aanhouding van den heer Bots, zou ik gansch gebroken zijn, indien ik nu zijn tweegevecht niet kon beletten.

MARY. — En dat moet in dit schoone bosch geschieden ! Terwijl de zonne heerlijk het woud kleurt en duizenden vogeltjes hun danklied voor dien prachtigen morgen aanheffen, gaan twee menschen trachten elkaar het leven te benemen. Menschen ! Zijn ze dien naam wel waardig ?

MANGEL. — Mejuffer, de tijd vliegt.

MARY. — Inderdaad. Laat ons verder zien.

(Beiden af, links, voorplan.)

MINA, *op, links, achterplan, een wieler aan de hand. Kijkt naar alle kanten uit. Af, rechts, achterplan.*

Derde Tooneel. (*)

BOTS *en* ROSMEER, *rechts op, voorplan ; daarna* MANE *en een* DOKTER.

BOTS. — Ik kan het maar niet pleizant vinden !

ROSMEER. — Hhh...eb moed, vriend.

BOTS. — Als ge moed hebt, wordt ge ook doodgeschoten! *(Neemt plaats op den boomstam.)*

ROSMEER. — Ja, mmm...aar ge sterft eervol.

BOTS. — Dat kan heel schoon zijn, voor den toeschouwer. Als ge er lust toe hebt, moogt ge in mijne plaats eervol sterven... Ik heb in mijn leven vele verkens de keel afgesneden, maar ik heb me nooit kunnen voorstellen dat sterven zoo verschrikkelijk was voor deze dieren. Nu word ik het gewaar. En dood ben ik, want een kolonel schiet altijd raak. *(Recht.)* Apotheker, ik trek er van onder.

ROSMEER. — Ddd...aar is Mane, met den ddd...okter.

BOTS. — De dokter ! Dan ben ik zeker dood !

MANE, *stelt de dokter voor.* — Mijn vriend Peeters, dokter. *(Hij gaat met den dokter tot bij de boomen rechts en blijft daar met hem stil spreken.)*

BOTS. — Zeg eens, apotheker, is er dan geen middel om alles tot eene minnelijke schikking te brengen, terwijl ik nog leef ?... 'k Heb dezen nacht leelijke droomen gehad ! Leelijk ! Ik lag in een bosch en mijn lichaam was zoodanig met kogels doorboord, dat ik door den wind werd opgenomen... 'k Was eene echte zeef, apotheker... Zeg, beste vriend Rosmeer, als ik u tot hier gevolgd heb, dan is het omdat ik de geheime hoop koesterde, dat gij de zaak niet tot het uiterste zoudt drijven.

ROSMEER. — 'Kkk... ben het niet die met u moet vvv... echten.

(*) Dit tooneel en de volgende tooneelen vormen eene gedeeltelijke parodie van het laatste bedrijf van het gekende en overal in het Nederlandsch opgevoerde tooneelspel van Georges Ohnet : *Le maître des forges.*

BOTS. — Eilaas !

ROSMEER. — Hhh...e ?

BOTS. — Voor u zou 'k niet bang zijn !... Gij zoudt toch niet durven schieten. *(Besloten.)* Als ge de zaak niet schikt zonder bloedvergieten, apotheker, dan trek ik er uit !

ROSMEER. — Ddd...enk aan den kolonel... Hij heeft ggg...ezworen u te volgen ttt...ot ge vecht...

BOTS. — Sinds ik uit de klauwen van dien politieman verlost ben, die mij « de moordenaar der Letterstraat » noemde, zit de kolonel mij gedurig op de hielen... Ik kan toch alle oogenblikken met hem niet aan slag gaan !...

ROSMEER. — Ddd...aarom moet ge eens vvv...oor altijd vechten. Hij hhh...eeft het gezegd. Ddd...oet ge het niet, dan slaat hij u ddd...ood op straat !

BOTS. — 't Is niet om uit te houden. 't Is misschien nog beter dat hij mij ineens hier doodschiet ! 't Komt op hetzelfde neer... Mijne dochter heeft me zoover gebracht : « Ge moet vechten, zei ze. Een beenhouwer moet toonen dat hij bloed in 't lijf heeft. » Dat is goed en wel, maar daar kunt ge van doodbloeden... Die zaak moet geschikt worden zonder bloed, apotheker. Is dat nu nog ernstig : eene kortstondige oneenigheid tusschen twee vrienden, en dat voor eene vrouw die we nooit gezien hadden, dat is te zeggen, die ik nooit gezien had. We zullen malkaar omhelzen...

ROSMEER. — Ggg...ij die vrouw ?

BOTS. — Neen, den kolonel ! En alles is afgeloopen.

ROSMEER. — Sss...preek er Mane eens over aan.

BOTS. — Wel natuurlijk. Er gebeuren alle dagen zulke feiten, die op een verzoening uitloopen, niet waar, Mane ? Gijlie maakt een proces-verbaal op, waarin ik beken, dat ik mejuffer Eau de Cologne heb nageloopen en zij mij heeft afgewezen ; de kolonel bekent dat hij mij niet heeft geslagen — 't was nochtans raak — en we gaan onder ons dejeuneeren. 't Is toch beter dat we onze menschlievendheid toonen, dan ons bloed !

ROMEER. — Zzz...eker.

MANE. — Maar dat gaat niet met lieden als de kolonel Kavardak.

BOTS. — Hij schijnt toch ook geen bloed te veel te hebben!

MANE. — Hij is soldaat.

BOTS. — Dat sluit toch de menschlievendheid niet uit ! Ik ben eigenlijk veel te braaf om iemand kwaad te doen. Ik ben niet in staat eene vlieg plat te slaan, en ik zou op een levenden kolonel gaan schieten ! Stel u eens voor dat twee gezonde menschen hier binnen eenige oogenblik zullen op den grond liggen, zoo dood als twee pieren ! Neen, met die twee moorden wil ik mijn geweten niet beladen.

ROSMEER. — Ddd...aar zijn ze.

BOTS. — Oei, oei, oei, oei !

Vierde Tooneel.

DE VORIGEN, KAVARDAK, BLOEM, EEN OFFICIER.

(Allen rechts op.)

(Kavardak groet Bots ; Bots buigt zeer diep. Zij blijven van elkander gescheiden door de breedte van het tooneel. Rosmeer, Mane en de officer, die een kistje draagt, in het midden van het tooneel. Zij nemen revolvers uit het kistje en onderzoeken ze.)

BLOEM, *gaat bij Bots.* — Mijnheer Bots, luister goed naar mij. Ge zijt een dapper man.

BOTS. — Ja, dat is waar.

BLOEM. — Aan u mag ik alles zeggen. De kolonel is een geduchte schutter, die eene speld van den muur schiet.

BOTS. — Een schoon vooruitzicht. Al is mijn hart geen boontje groot meer, toch zal hij het treffen.

BLOEM. — Ik heb weten te verkrijgen, dat hem den tijd niet zou gelaten worden om den afstand te meten. Ge zult rug tegen rug gesteld worden...

BOTS. — En zoo schieten ?

BLOEM. — Rug tegen rug ; ieder van u zal naar zijne plaats gaan, en, op het bevel : vuur ! keert ge u om en schiet.

BOTS. — Beiden ?

BLOEM. — Natuurlijk.

BOTS. — En ik val dood !

BLOEM. — De kansen staan gelijk.

BOTS. — Zeg eens, mijnheer, ik vind dat rug tegen rug plaatsen nog al geestig, maar, ze zouden ons dan in die richting beiden moeten doorzenden. We zouden elkaar nooit meer ontmoeten.

BLOEM. — Ik heb u ingelicht, mijnheer. Eigenlijk zouden uwe getuigen dat moeten gedaan hebben, maar ze lieten het liefst aan mij over.

KAVARDAK, *ongeduldig*. — Maakt het kort, mijnheeren.

(De officier en Mane meten de afstanden. Bots volgt met belangstelling hun doen.)

BOTS. — Vindt ge niet, mijnheeren, dat het zoo dicht is ? Nog geene tien stappen !

MANE. — Mijnheer Bots, hiermede moogt ge u niet bemoeien.

BOTS. — Ja maar, het is toch voor mij...

ROSMEER. — Bbb...este vriend, ge moet zwijgen.

BOTS, — 't Is pleizant ! Ik trek er uit.

ROSMEER. — Hhh...ij slaat u dood.

BOTS.— En gij vindt het pleizanter dat hij mij dood schiet!

BLOEM. — Mijnheeren, alles is gereed. Plaatst u.

(Bots en de kolonel gaan naar de hun aangewezene plaats en worden door de getuigen rug tegen rug gesteld. De officier geeft ieder van hen eene pistool in de hand.)

BOTS. — Is ze geladen ?

MANE. — Wees gerust.

BOTS. — 't Is juist daarom dat ik ongerust ben.

BLOEM. — Zijt ge gereed, mijnheeren ?

(Kavardak, plaatst den kraag zijner jas recht, om het wit van zijn halsboord te verbergen. Mane doet hetzelfde bij Bots.)

BOTS. — Daar schiet hij toch door !

KAVARDAK, *met den voet stampende*. — Mijnheeren, als 't u belieft !

BLOEM. — Gaat.

(Kavardak doet tien stappen vooruit. Bots keert zich op zijne plaats zelve om.)

BOTS. — Kolonel.

BLOEM. — Het wordt hier belachelijk !

(De officier haalt de schouders.)

KAVARDAK, *keert zich om.* — Mijnheer, ik verwittig u dat mijn geduld ten einde is !

BOTS. — Een enkel woord.

KAVARDAK. — Spreek.

BOTS. — Zouden wij niet beter doen het zóo te laten ?

KAVARDAK. — Laat het ons kort maken, want mijn bloed kookt.

BOTS. — Het mijn is koud.

KAVARDAK. — En, indien ge niet wilt dat ik u neerschiet als een hond, verdedig u dan.

(Bots wil zijne pistool op den kolonel richten. Bloem belet het hem.)

BLOEM. — Mijnheeren, als het u belieft.

(Bots en Kavardak worden opnieuw rug tegen rug geplaatst.)

BLOEM. — Gaat.

(Bots en Kavardak doen tien stappen vooruit.)

BLOEM. — Zijt ge gereed ?

KAVARDAK. — Ja.

BLOEM. — Mijnheer Bots ?

BOTS. — Ja, gereed om te sterven !

Vijfde Tooneel.

DE VORIGEN, AMELIA, IRMA.

(Amelia rechts op, achterplan ; Irma, links op, achterplan.)

AMELIA. }
IRMA. } Daar zijn ze !

BLOEM. — Schiet !

(Bots en Kavardak keeren zich om en geven oogenblikkelijk vuur. Amelia en Irma springen op dit oogenblik tusschen de

vechters, botsen tegen elkaar aan. Amelia valt in de armen van Kavardak en Irma in de armen van Bots.)

AMELIA. } Ach !
IRMA. }

ALLEN. — Ach !

BLOEM. — Juist als in *Le maître des forges* !

BOTS. — Irma de Cologne !... Zij offert zich voor mij op ! *(Zoent Irma op het voorhoofd.)* Arm lief kind.

KAVARDAK, *brengt Amelia naar den boomstronk.* — Dokter !

AMELIA, *opent de oogen. Ziet Kavardak.* — Och ! *(Maakt zich los uit zijnen arm.)* Jan ! *(Ziet Bots met Irma in den arm.)* Ja maar, neen !... *(Snelt naar Bots.)*

IRMA, *opent de oogen. Ziet Bots.* — Och ! *(Maakt zich los.)* Gij ! *(Snelt naar Kavardak.)* Oscar !

BOTS. — Gij, Amelia, gij !

AMELIA. — Voor u, Jan. *(In malkaars armen.)*

KAVARDAK. — Gij, Irmatje, gij !

IRMA. — Och, Oscar ! *(Omhelzing.)*

BLOEM. — Mijnheer de kolonel, na hetgeen er hier geschied is, kan er geen sprake meer zijn van het tweegevecht.

KAVARDAK. — Inderdaad. *(Werpt een verachtenden blik op Bots, groet de anderen, biedt Irma den arm. Beiden, met den officier, links af.)*

BOTS. — Amelia, zie dat is braaf van u !... Gij hebt mij het leven gered... Als ik niet met u gehuwd was, ik trouwde met u !... Heeren, mag ik u een dejeuner aanbieden ?... Ge kunt toch moeielijk een tweegevecht anders sluiten... *(Allen rechts af. Tot Bloem, die bij den boom staan blijft.)* Gaat ge mede, Pom-pom ?

BLOEM, *zeer droog.* — Ik dank u...

(Allen groeten Bloem, die op den boomstronk plaats neemt.)

Zesde Tooneel.

BLOEM ; *daarna* MARY *en* MANGEL.

BLOEM. — Het vogelenkoor schenkt mij de inspiratie

weer !... Pom, pom, poôm !... Ta, ta, ta, ta, ta... Pôm !

(Mary en Mangel, haastig rechts op.)

MANGEL. — Het kwam van deze kant.

MARY, *bemerkt Bloem.* — Meester !... Het tweegevecht ?

BLOEM. — Afgeloopen.

MANGEL. — En het resultaat ?

BLOEM. — Een dejeuner.

MANGEL, *wanhoopig.* — Weer te laat !... Altijd verkeerd!... Ik ben voor het ongeluk geboren !

BLOEM. — Pom-pom !... Ta, ta, ta, poôm !... Dat heerlijke woud, dat goddelijke vogelenkoor !... Pom-Pom ! Ta, ta ! Poôm !

MANGEL. — Mej...

MARY. — Sst...

BLOEM. — Pom-pom !... *(Recht. Slaat de maat met de hand.)* Pôm- pom ! Ta, ta !... *(Langzaam links af.)*

MARY. — Och, wat is dat schoon, goddelijk schoon ! *(Volgt hem zonder nog de minste aandacht op Mangel te geven.)*

Zevende Tooneel.

MANGEL, *alleen,*

(Mangel blijft een oogenblik, met de armen over de borst gekruist, voor zich kijken, tot Mary links af is. Haalt de schouders op. Strijkt met de hand over 't voorhoofd. Haalt eene koord uit den zak, maakt een strop, staat op den boomstam en maakt de koord aan een tak van den boom vast.)

DE GORDIJN DAALT SNEL.

SLOT.

Volgn.s	Schrijvers	Reeks **voor Gemengde rollen** Titels der Stukken.	Bedrijven	Mannen	Vrouwen	Prijs
238	*Edm. Matthys*	Phile Poore, *drama*	3	9	1	1.50
239	*L. Krinkels*	Vader's Erfenis, *volksstuk*	7	11	2	2.—
240	*Joz. De Vreker*	Een' Prooi, *tooneelspel*	3	5	4	1.50
241	*Jan Brijlants*	Een Herder, *spel, geprimeerd*	3	7	2	1.50
242	*A. Slimbroeck*	Tante Clara, *tooneelspel*	4	8	3	2.—
243	*D. Speelmans*	Gala-Vertooning, *geprim. kluchtspel*	1	13	2	1.—
244	*Edm. Roeland*	Ruwe Liefde, *geprimeerd drama*	5	7	3	2.—
245	*H. Van Peene*	99 Beesten en één Boer, *kluchtspel*	1	3	2	1.—
246	*id.*	Tamboer Janssens, *blijspel met zang*	2	7	1	1.50
247	*id.*	Hotsebotse, *blijspel met zang*	1	4	1	1.—
248	*Jan Bruijlants*	De Gevolgen eener Ontvluchting, *bl.*	4	8	4	2.—